

Đem Tâm Để Lại Bên Cạnh Người!

Contents

Đem Tâm Để Lại Bên Cạnh Người!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16: Phiên Ngoại 1 : Chủ Tổ	41
17. Chương 17: Phiên Ngoại 2 : Cầm	42
18. Chương 18: Phiên Ngoại 3 : Khoảng Cách Tâm	42
19. Chương 19: Phiên Ngoại 4 : Lớn Lên	43

Đem Tâm Để Lại Bên Cạnh Người!

Giới thiệu

Editor: Kính Hoa Thủy Nguyệt Thể loại :Tiên yêu, huyền huyền, ám áp, 1×1, HECF: Vô tâm lãnh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-tam-de-lai-ben-canb-nguoi>

1. Chương 1

Khe núi sương mù vương vấn, dòng suối róc rách, hòa cùng tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe, thân ở một nơi thanh u như thế, thực làm lòng người cảm thấy nhẹ nhàng.

Mà ở bên cạnh dòng suối lặng yên chảy xuôi, một vị tiên nhân áo trắng chính ngồi trên chiếu, chuyên tâm đánh đàn.

Không biết là có phải là do tiên nhân đánh hay không, tiếng đàn kia phiêu miểu, vang vọng vân tiêu, dư âm quanh quẩn thật lâu trong khe núi, xa xưa nhĩ trưởng, giống như bầu trời này cũng hòa chung với y.

Vào lúc này, những ngón tay tinh tế lướt trên những phím huyền cầm nhẹ nhàng run lên, tiếng đàn chậm rãi đổ xuống rồi dừng bật, giai điệu du dương lúc trước đình chỉ âm thanh.

Tiên nhân buông đàn ra, một tay lại che ngực, nhưng mà vẫn chưa cảm giác được phản ứng gì, y làm như thập phần nghi hoặc nhíu nhíu mày.

Y tên là Thanh Vũ, vốn là người tu đạo, thập phần si mê âm luật, một trăm năm trước mới có thể phi tiên, nhưng cũng chưa từng cầu bán quan bán chức gì, ngược lại luôn lưu luyến nhân gian, tự tại đánh đàn tán gẫu lấy làm an ủi.

Chính là.....

Từ sau khi thăng tiên, y lại bắt đầu trở nên không thể cảm giác hỉ nộ ái ố.

Tuy nói khi tu đạo, tính tình y vốn đạm bạc hiền hòa, nay cũng đã phát lãnh tình.

Một vị tiên quân ngàn năm tư lịch xem liếc mắt y một cái, liền nói y là mất tâm.

Cũng không biết là khi tu tiên phạm phải sai lầm gì, thành tiên thì đúng là thành, nhưng tâm hồn lại bị quăng mất.

Thanh Vũ cũng không biết cái gì gọi là tâm hồn, cũng không hiểu được sẽ có hậu quả như thế nào. Y cũng không cảm thấy hiện tại cùng dĩ vãng có cái gì khác nhau.

Một trăm năm qua, y vẫn thường thường ở một chỗ đánh đàn, chẳng khác mấy lúc trước.

Tuy rằng ngẫu nhiên có thể nghe được có tiên nhân nói y vô tâm vô tình, nhưng này thì phải làm thế nào đây?

Ở y xem ra, tiên thần vốn không gần thất tình lục dục, có tâm hay không tâm cũng không có gì khác biệt quá lớn.

Một khi đã như vậy, vì sao trong nháy mắt vừa nãy, y nhưng lại cảm thấy trong ngực có cái gì run rẩy một chút.

Tay chậm rãi đặt ở trước ngực, kia vốn nên có một trái tim đang lặng lẽ nhảy lên, nhưng mà một trăm năm qua cũng chưa từng cảm nhận được nó phản ứng, lúc này cũng như thế!

Như vậy rung động mới vừa rồi đến tột cùng là.....

Thanh Vũ đứng dậy, cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Khi ở nhân gian lưu luyến, y thói quen che dấu tiên khí trên người, chỉ vì có thể dung hợp tốt nhất cùng sơn thủy, miễn cho vạn vật thể gian quấy nhiễu tới mình.

Đúng lúc này, y lập tức lại nhận ra một thân ảnh hơi run rung cách đó không xa ẩn trong phiến lá rừng.

” Người nào, xuất hiện đi.”

Thanh Vũ phóng nhẹ thanh âm, vươn một bàn tay như chào.

Nhưng mà y vừa dứt lời, thân ảnh kia phút chốc liền nhảy về phía sau, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai biến mất!

Thanh Vũ có chút giật mình lảng lảng nhướng mày, trên mặt hiện lên một chút thần sắc khó hiểu, nhưng cũng rất nhanh thu liễm.

..... Có lẽ chính là tiểu thú lạc đường nào đó.

Nghĩ như vậy trước, lại nhìn sương khói mờ ảo trước mắt, Thanh Vũ ôm lấy thất huyền cầm, theo một trần lượn lơ tiên vũ biến mất.

Thanh Vũ vẫn là thập phần yêu thích nơi này.

Non xanh nước biếc, mây mù như yên, cảnh sắc so với nơi tiên giới chỉ có hơn chứ không có kém, lại càng làm cho y cảm thấy thích ý tự tại.

Nói là yêu thích.....

Thanh Vũ cười khê một tiếng, y vô tâm vô tình như vậy, làm sao biết cái gì yêu hận. Chẳng qua mỗi khi đi vào nơi này, liền cảm thấy trái tim thất lạc cứ như được cảnh sơn thủy xinh đẹp tuyệt trần nơi này bổ khuyết bình thường, tổng có thể sinh ra vài phần thỏa mãn.

Y vẫn trước sau như một ngồi xuống đánh đàn, ngón tay tự nhiên ở trên huyền cầm bát lộng, tiếng đàn bên trong khe núi lại vang vọng lần nữa.

Nhưng mà khác lúc trước trên mặt không chút biểu tình, nay lại hơn một chút thần thái.

Y đang đợi.

Tự ngày ấy tới nay mỗi một ngày, y đều đang đợi.

Một bàn tay theo bản năng xoa ngực, Thanh Vũ chậm rãi nhắm lại mắt, bỗng nhiên mạnh mẽ, lông mi không khỏi run rẩy.

Lại là cái loại không hiểu rung động này

Trái tim rộng tuếch, chỉ có ở trong này mới tài năng sinh ra vài phần cảm giác, thật giống như tâm y vẫn chưa mất đi.

Thanh Vũ vẫn như cũ che ngực không hề động đậy, lại nhẹ giọng mở miệng nói:

” Người mỗi ngày đều tới nghe ta đánh đàn, cũng không nguyện đi ra làm cho ta thấy người sao.”

Rõ ràng bốn phía không có một bóng người, y lại vẫn tự cố tự địa nói xong, giống như đang nói cho sơn thủy vân yên nghe bình thường.

Nhiều ngày như vậy, y cũng không nói gì. Chính là đợi đến hôm nay, cũng vừa lúc có chút hứng thú, y nhện không được liền nói ra.

Nhưng mà nói rất nhiều, chung quanh vẫn là không có gì phản ứng.

Thanh Vũ yên lặng thở dài, chậm rãi đứng lên, ôm lấy thất huyền cầm đang muốn rời đi, trong rừng cây phía sau lại đột nhiên truyền đến tất tất tốt tốt tiếng vang.

Thanh Vũ vẫn chưa xoay người sang chỗ khác, cũng là khinh dương khoe miệng, làm bộ như không có nghe thấy, nhẹ giọng lầm bầm:

” A, thôi, xem ra về sau ta cũng không tất lại đến.”

Quả nhiên, y lời này vừa mới xuất khẩu, sau lưng động tĩnh dữ phát lợi hại, tùy theo mà đến là một trận tiếng bước chân.

Thanh Vũ khôi phục bộ dáng không chút thay đổi, thế này mới lặng yên xoay người, nhìn thấy trước mắt là một thân hắc y ... thiếu niên?

Trong nháy mắt nhìn thấy hắc y, Thanh Vũ chỉ cảm thấy trái tim lại rung động một chút.

Y âm thầm lấy lại bình tĩnh, không có đem phản ứng biểu hiện ở trên mặt, ngược lại còn thật sự đánh giá người đến.

Thiếu niên kia nhìn bất quá mười bốn mười lăm tuổi, xiêm y thanh hắc ngoại bào, bên trong áo trắng tương sần, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo vài phần non nớt.

Con người đen láy sáng ngời hữu thần, lúc này lại tràn ngập thần sắc kinh hoàng.

” Người, người phải đi sao?”

Thanh âm nghe giống như sắp khóc, làm Thanh Vũ sinh ra vài phần muốn trêu đùa, y liền không tiếng động nhẹ gật đầu.

Thiếu niên hai mắt phút chốc nổi lên một tầng hơi nước, cũng cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích, bộ dáng thập phần vô thố.

Hắn nắm chặt góc áo phía trước của mình, lại hỏi:

“ Vậy người thật sự không đến đây nữa sao?”

” Ân.”

Thanh Vũ lên tiếng, xem nước mắt của thiếu niên sắp rơi xuống, y thế này mới cười nói:

“ Nếu là người không có xuất hiện!”

“?”

Thiếu niên sai lệch oai đầu, Thanh Vũ cũng không quản nhiều, ôm cầm hướng hắn đi đến.

Thiếu niên thấy vậy cả kinh lui ra phía sau một bước, trong mắt lại lóe ánh sáng nhạt.

” Trốn cái gì.”

Thanh Vũ xác định chính mình là vẫn liêm trước tiên khí, liền thập phần buồn cười đến gần thiếu niên, thế này mới càng thấy rõ dung mạo thanh tú của hắn, bên khóe mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ.

Không biết vì sao, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người này, Thanh Vũ liền cảm thấy sinh ra vài phần cảm giác thân thiết!

Đây là điều chưa bao giờ có trong một trăm năm qua, y vô tâm đã sớm quen cuộc sống bất kể tiên phạm.... Ai ngờ hôm nay y lại nhận được một kinh hỉ tựa có được tân sinh, điều này có thể làm y bất vi sở động?

Về phần tiểu gia hỏa trước mắt....

Trải qua nhiều ngày như vậy, y đã sớm phát hiện đối phương mỗi ngày đều tránh ở trong khu rừng kia.

Không vì cái gì khác, chính là tới nghe y đánh đàn...

Nhưng mà khi y làm ra phản ứng gì, người nọ liền sợ tới mức nhanh chóng đào tẩu, biến thành y dở khóc dở cười, đành phải nói chân chính dọa hắn một lần, làm cho hắn chủ động hiện thân.

Bất quá hoàn toàn không nghĩ người tới lại là một thiếu niên.....

Thanh Vũ nhin không được nhú mày...

Không biết vì sao y không thể phân rõ hơi thở trên người đối phương, nhưng lại phân không rõ là người vẫn là....

2. Chương 2

Thiếu niên thấy y nhú mày, nhất thời nghĩ đến y là tức giận, lập tức mếu miệng, một bộ muốn khóc mà không dám khóc vô cùng ủy khuất.

Thanh Vũ từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần, nhìn hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, liền vươn tay sờ sờ đầu hắn.

Mái tóc đen dài kia sờ lên cảm thấy thập phần mềm mại thoải mái, làm y nhin không được sờ thêm vài lần mới nói:

” Vật nhỏ, người rót cuộc là cái gì?”

Thiếu niên sửng sốt, lắp bắp nói:

” Cái gìcái gìcó ý tứ gì?”

” Người là người? Vẫn là yêu?”

Không nghĩ tới thiếu niên nghe xong lời này, nhất thời giật mình một cái lui về phía sau mấy bước, kích động mặt đỏ lên:

“ Ta.... Ta mới không phải yêu! Ai cũng chưa phát hiện ta là yêu, người không cần tùy tiện nói lung tung!”

..... Đây không phải biến thành thừa nhận sao.

Thanh Vũ phốc một cái cười ra tiếng.

Thiếu niên tựa hồ cũng giật mình nhận ra mình nói lỡ miệng, sắc mặt dữ phát đỏ bừng, không nhin được lắc đầu hô:

“ Ta thật sự không phải yêu! Cầu người không cần tróc ta được không?”

” Là yêu lại như thế nào? Ta vì cái gì muốn tróc người?”

“..... Di? Thấy yêu, không phải đều phải đem bọn họ bắt đi, cuối cùng tất tất bắt bắt đem bọn họ đánh hồn phi phách tán sao?”

Nói xong, làm như nghĩ tới kết cục bi thảm cuối cùng, nét đỏ ửng trên mặt thiếu niên tán đi, bắt đầu trở nên tái nhợt, ngay cả bàn tay đang nắm góc áo cũng bắt đầu không ngừng run run.

Thanh Vũ nheo mắt, không rõ hắn nghe từ nơi nào mấy lời đó, nhưng nhất thời y lại không muốn phản bác hay an ủi gì, chỉ ôn thanh nói:

“ Chớ loạn tưởng, dù sao ta sẽ không tróc người!”

Gặp ánh mắt thiếu niên vẫn có chút nghi hoặc Thanh Vũ đơn giản đem đàn thả lại trên mặt đất, bản thân cũng ngồi xuống, tinh tâm ngưng thần đàn tấu.

Chính là tiếng đàn không có tang thương xa xưa như lúc trước mà hơn vài phần bình tĩnh tường hòa.

Nghe thấy giai điệu như vậy, tâm thiếu niên cũng tỉnh táo lại một chút, cẩn thận ngồi ở bên cạnh y, nhắm mắt lại chuyên chú hưởng thụ tiếng đàn.

Một khúc kết thúc, Thanh Vũ hướng thiếu niên mỉm cười, còn thật sự hỏi:

” Có thể nói cho ta biết người tên gì sao?”

Thiếu niên còn đắm chìm ở trong khúc đàn mới nãy, nghe y đặt câu hỏi như thế, lúc này mới hoảng hốt hồi thần, gục đầu xuống có chút ngượng ngùng nói:

” Ta..... Ta gọi là Điểm Mặc.”(Nhật Tâm : Điểm Mặc: Nét mực!)

Nghe vậy, Thanh Vũ nhin không được bật cười ra tiếng

” A, ai đặt tên vậy? Điểm Mặc không phải quá thiếu ý tứ sao? Câu cửa miệng nói—“

” Ta thật sự là tên này a!”

Điểm Mặc không quá cao hứng mê mê miệng, nhỏ giọng biện giải cho mình:

“ Dù sao quả thật ta cũng không đọc quá thư!”

Thanh Vũ cũng không nói gì, ngược lại tìm một nhánh cây con, viết trên mặt đất hai chữ “ Thanh Vũ”, lúc này mới chỉ nó nói:

“ Người xem, ta tên là Thanh Vũ, thanh trong thanh tú, vũ trong lông vũ. Hai chữ này người có nhận ra sao?”

Nhớ tới khi vẫn còn là con người, y tự nhiên cũng có dòng họ, chính là sau khi thăng tiên, dòng họ liền chậm rãi phai nhạt, chỉ để lại tên gồm hai chữ.

Điểm Mặc lắc lắc đầu, nhưng sau khi nghe xong lời y nói, không khỏi nhìn chăm chú xuống chữ “ vũ” dưới mặt đất, thần sắc có chút kì quái, còn chủ động sờ sờ ngoại bào của mình.

Thanh Vũ vẫn chưa phát hiện cái gì, chỉ tại bên cạnh viết xuống hai chữ “ Điểm Mặc”.

Nhưng mà vừa mới viết xong, Điểm Mặc lại thập phần kinh hãi chỉ vào hai chữ kia hô:

“ Đây ta nhận ra được! Chính là tên của ta!”

” Nga?”

” Chủ nhân ta thường xuyên viết hai chữ này, nói là tên của ta, ta xem nhiều cũng liền nhớ kĩ, chính là chữ Mặc này thật sự hảo phức tạp a...”

” Chủ nhân người?” Thanh Vũ nhíu mi.

Điểm Mặc còn thật sự gật gật đầu, vẻ mặc hưng phấn cùng hoài niệm:

“ Chủ nhân nhưng là người tốt, uy ta đều là tốt nhất— khụ khụ!”

Nói còn chưa hết lời, hần liền xấu hổ mãnh liệt khụ khụ, lại sửa lời:

“ Dù sao chủ nhân đối ta thật sự tốt lắm, đáng tiếc sau hần lại sinh bệnh nặng mà mất. Ta cũng không có nơi đi, đành phải trở lại ngọn núi trước kia tiếp tục cuộc sống.”

Hồn nhiên không bắt bẻ chính mình nói có nói không giống cả nhân loại, Điểm Mặc thẳng nhớ lại những ngày trước kia.

Thanh Vũ nhưng thật ra theo lời này đoán đến hơn phân nửa. Nghĩ hần chắc là tiểu động vật ai đó nuôi, sau này tu yêu mới có thể biến thành hình người.

Bất quá, về phần bản thân không thể nhận ra bản thể của hần, y nghĩ mãi cũng không thông thấu.....

” Thanh, Thanh Vũ, người là thần tiên sao?”

Điểm Mặc bỗng nhiên cẩn thận hỏi, mặt mày lộ ra vài phần không yên.

Thanh Vũ nhưng thật ra không e dè, gật gật đầu thừa nhận, lại nói:

“Bất quá ở nhân gian, ta đều đem tiên khí thu liễm lại, miễn cho dọa đến mấy tiểu yêu như người.”

Nói xong, còn không quên trạc trạc mũi Điểm Mặc.

Điểm Mặc lo suy nghĩ câu nói của hần, làm sao rảnh đi chú ý mấy loại động tác này, cẩn thận mở miệng nói:

“ Thần tiên không phải cùng yêu quái bất thể lưỡng lập sao? Vậy người vì cái gì không tróc ta...”

Thanh Vũ ách nhiên thất tiếu...

” Người này vật nhỏ, như thế nào tổng mãi nhớ thương việc ta tróc người?”

” Ta phía trước liền đoán được ngươi là thần tiên, nhưng lại cảm giác ngươi cùng những người khác không giống. Bất quá ta còn là rất sợ, sợ ngươi sau khi biết ta là yêu liên....”

Nghe vậy, Thanh Vũ nhưng thật ra nao nao, y còn cảm thấy Điểm Mặc cho y cảm giác bất đồng với người khác đâu....

Cũng không tiếp tục nói cái gì, Thanh Vũ tùy tay dạo vài âm phù trên dây đàn, mới lại chậm rãi mở miệng:

“ Ngươi mỗi ngày đều tới chỗ này, là thích nghe ta đánh đàn sao?”

” Ân!”

Hai mắt Điểm Mặc sáng rõ, thập phần hưng phấn nói:

“ Từ lần đầu tiên nghe được liền thích vô cùng, nhin không được mỗi ngày đều đến, lại không nghĩ rằng Thanh Vũ mỗi ngày đều ở trong này đàn.”

Thanh Vũ nhìn hắn, lại theo bản năng dè dặt, rất muốn nói chính mình cũng là bởi vì phát hiện đối phương, mới có thể mỗi ngày ở đây đánh đàn.

Bằng không cũng không thể trăm ngàn phong cảnh nhân gian không thèm để ý, chỉ lưu luyến một mình nơi sơn thủy này.

Đương nhiên, tiếng đàn của mình có người yêu thích, bản thân Thanh Vũ cũng cảm thấy vô cùng sung sướng.

Lúc này y cũng còn chưa nhận ra, cảm giác lúc này của mình tên là “ hỉ”, chỉ cười nói với Điểm Mặc:

” Ngươi thích liền hảo, về sau đừng trốn tránh nữa, ta tuy là tiên thân, lại không thích cùng yêu là địch, ngươi thích nghe liền cứ thoải mái đi ra nghe đi.”

” Thật vậy chăng?”

Trong thanh âm Điểm Mặc khó nén kinh hỉ:

” Ngươi còn có thể tiếp tục ở trong này đánh đàn? Sẽ không rời đi?”

” Đi nơi khác thì sao? Đàn ở nơi nào cũng đều giống nhau.”

..... Lại chỉ có nơi này, mới có thể làm cho một người vô tâm như y có cảm giác còn sống như xưa, mà không phải là một cái xác không hồn, tự nhiên liền yêu thích một mình chỗ này....

Nghĩ như vậy, Thanh Vũ không khỏi lộ ra một chút ảm đạm.

Điểm Mặc cũng không nghi ngờ gì, vui sướng cười loan mặt mày.

Nhìn nụ cười tự nhiên sáng lạn của hắn, bản thân y cũng như bị vui sướng kia cuốn hút, trái tim rung động trở nên vô cùng rõ ràng.

Thanh Vũ nhẹ nhàng che ngực, thăng tiên đã được trăm năm, đây là lần đầu tiên y cảm nhận được tâm động rõ ràng như thế...

Chính mình thật sự..... Vô tâm vô tình sao.....

3. Chương 3

Mỗi ngày sau đó, Thanh Vũ vẫn thường tới nơi đây đánh đàn, chính là bên người có thêm một hắc y thiếu niên, cùng y ngồi trên chiếu, im lặng nghe tiếng đàn kia chảy xuôi...

Chỉ cần có Điểm Mặc ở bên cạnh, Thanh Vũ liền cảm thấy thất tình lục dục xói mòn trăm năm của mình đều chậm rãi tìm trở về.

Rõ ràng chính mình đã muốn không có tâm.....

” Điểm Mặc, mỗi ngày đều ở trong này nghe ta đánh đàn, sẽ không buồn sao?

Thanh Vũ dừng đàn, ôn nhu hỏi trước.

Điểm Mặc đang quỳ rạp trên mặt đất, đôi mắt to trong suốt nhìn y:

“ Sẽ không nha, ta cảm thấy hảo vui vẻ, chỉ cần ở cùng một chỗ với người, một chút cũng không thấy buồn!”

” A..... Là hòa ta cùng một chỗ, vẫn là hòa tiếng đàn của ta cùng một chỗ?”

Điểm Mặc nghe không hiểu, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi:

” Có, có cái gì khác nhau sao?”

” Đứa ngốc.”

Thanh Vũ đậm cười gõ xao đầu của hần, bỗng nhiên đứng dậy, đem cầm từ trên mặt đất ôm lên đưa đến trước mặt Điểm Mặc:

” Đến, người giúp ta cầm.”

Điểm Mặc tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận cầm.

Mộc chất Trường Cầm tuy rằng không nặng, nhưng dù sao thể tích khổng lồ, hần chỉ có thể cố sức cẩn thận mà ôm chặt lấy, thể này mới không để cầm chạm tới mặt đất.

” Ta nếu như ôm cầm, sẽ vô pháp ôm người.”

Thanh Vũ nhẹ giọng nói ra một câu như vậy, ngay sau đó đem Điểm Mặc đang hốt hoảng ôm chặt lấy.

Điểm Mặc hoảng sợ, thiếu chút nữa liền buông lỏng cánh tay đang ôm trường cầm, cũng may tư thế giống như nằm trong lòng Thanh Vũ khiến cho thân cầm vừa vặn đặt ở trên người, hần gấp gáp ôm chặt một lần nữa, thể này mới nơm nớp lo sợ hỏi:

” Thanh Vũ, làm cái gì vậy?”

” Đừng lộn xộn.”

Thanh Vũ hạ thấp tầm mắt nhìn về phía hần, ánh mắt không thể che lấp ôn nhu kia thẳng tắp tiến vào đáy mắt hần.

“ Mang người đi một nơi rất tốt!”

Không biết sao, đối mặt với ánh mắt của y Điểm Mặc có chút hoảng hốt, trên mặt cũng dâng lên một chút độ ẩm, làm như có chút xấu hổ, có chút túng quẩn sát hướng lòng y, nhưng lại không nói nên lời nào.

Thanh Vũ đối với phản ứng của hần cảm thấy thập phần vừa lòng, nhin không được nhếch lên khóe miệng, thể này mới dang vãn giá vũ về phía chân trời.

Điểm Mặc vẫn đem mặt tựa vào trước người Thanh Vũ, chỉ có thể nghe thấy bên tai truyền đến từng trận gió gào thét, lực chú ý còn lại đều đặt ở trong cái ôm áp áp hữu lực của Thanh Vũ!

Hơi chuyển mặt qua một chút, Điểm Mặc đem lỗ tai nhẹ nhàng lại gần, nhưng không có nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, làm hần không khỏi cảm thấy cả kinh!

Vì sao không có..... Tiếng tim đập?

Nhưng mà Điểm Mặc chính là ngư ngạc nghĩ, có lẽ trái tim Thanh Vũ cũng giống như bề ngoài của y bình tĩnh an hòa, không có gì kịch liệt phập phồng. Không giống hần, tùy tùy tiện tiện đều có thể kích động hơn nửa ngày, càng cẩn thận lại luôn không ngừng nhảy lên, ngay cả bản thân cũng có thể nghe được tiếng tim đập bùm bùm!

Không có đề ý chuyện này, có lẽ cũng là không kịp đề ý, bên tai đã muốn truyền đến tiếng nói dễ nghe của Thanh Vũ:

” Tốt lắm, chúng ta đến.”

Điểm Mặc vẫn cảm thấy thanh âm Thanh Vũ là vô cùng dễ nghe, liền giống hệt như tiếng đàn của y, chính là càng nhiều thêm vài phần trầm ổn.

Tuy rằng ngữ khí luôn thường thường thản nhiên, nhưng mà hần vẫn luôn rất thích!

Cẩn thận mở to mắt, đồng thời, Thanh Vũ đã muốn chậm rãi đem hần đặt ở trên mặt đất. Điểm Mặc ôm cầm đứng vững, thế này mới hoàn toàn mở to hai mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt, nhin không được giạt mình há to miệng.

” Đó là..... Cái gì?”

Đón cơn gió thổi đến quất vào mặt, Điểm Mặc chỉ cảm thấy gió thổi trúng hần thực thoải mái, so ra đều kém với cảnh tượng trước mắt làm hần kinh ngạc.

Hần gặp qua vô số suối nước sông ngòi, thậm chí còn có sông dài cùng hồ lớn, nhưng mà thứ hần chứng kiến lúc này so với những thứ kia đều phải bao la hùng vĩ nhiều lắm.

Mênh mông vô bờ xanh lam thủy diện, giống như chạm đến thiên không, tinh tế nhìn lại, còn có thể nhìn thấy nhiều điểm trong suốt ba quang, dưới ánh nắng lóe ra những quang mang không đồng nhất.

” Kia là biển.”

Thanh Vũ sờ sờ đầu hần, cũng không hiểu được chính mình vì sao đột phát ý tưởng, dẫn hần bay vọt qua ngàn dặm đến Đông hải để ngắm cảnh.

Chắc là tại thấy mấy ngày nay hần ở với mình tại khe núi kia, sợ hần cảm thấy tịch mịch.....

Thấy đôi mắt hần sáng ngời, mặt mũi còn có sự sợ hãi cùng vui mừng rõ ràng đan xen, Thanh Vũ liền cảm thấy chính mình nhất thời tâm huyết dâng trào vẫn là đáng giá.

” Biển..... Thì ra đây là biển sao? Thật sự quá lớn a..... So với tất cả những hồ ta gặp qua đều phải lớn hơn nhiều!”

” Ha ha, ao hồ sao có thể đánh đồng cùng biển cơ chứ.”

Thanh Vũ từ trong tay hần lấy huyền cầm về, im lặng ngồi xuống, chút có chút không nhẹ thả dây đàn, phát ra vài thanh âm đơn điệu.

Điểm Mặc đã bị hưng phấn xung hôn đầu, càng không ngừng ở bờ biển tới tới lui lui, chạy chạy cười cười, nhất cử nhất động đều thu hết vào trong mắt Thanh Vũ, làm y không khỏi cũng cảm thấy sung sướng.

Thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây, mờ nhạt ánh nắng chiếu nghiêng hướng mặt biển, nước biển nguyên bản xanh ngọc bích giờ phản chiếu ra một mảnh phiến màu vàng sáng bóng, trong thiên địa giống như bị kim quang bao phủ.

Điểm Mặc si ngốc nhìn, Thanh Vũ nhẹ nhàng lắm bả nói:

” Sớm chiều thay đổi, vạn vật sinh tử, cũng chỉ nhân gian mới có được cảnh tượng như vậy.....”

Điểm Mặc nghe được, quay đầu quay đầu xem y, liền thấy ánh nắng màu vàng nhạt nhạt đánh vào trên mặt hần, giống như độ một tầng viền vàng, làm dung nhan anh tuấn kia càng mang theo vài phần nhu hòa tiên linh ...

Có lẽ là quá mức rực rỡ, quá mức đẹp đẽ, Điểm Mặc hơi hơi đỏ mặt, hạ mắt xem kĩ chính mình.

Trời sinh tính tình thiên chân như hần, cũng là lần đầu tiên khắc sâu như thế, hần cảm giác được giữa hai người trong lúc đó thiên địa kém dừng.

Y là tiên nhân cao cao tại thượng, chính mình chỉ là một yêu quái nhỏ bé đến mức không thể nào nhỏ bé hơn

Đem nồng đậm phiến muộn đặt ở đáy lòng, Điểm Mặc làm bộ như dường như không có việc gì ngồi ở bên người y, nghiêng đầu hỏi:

“ Trên trời không có phong cảnh như vậy hay sao?”

Thanh Vũ bất đắc dĩ cười cười,

” Thiên giới..... Đều nói mỗi người hướng tới, kỳ thật căn bản không thú vị chút nào –”

Lời còn chưa dứt, y bỗng nhiên lại dừng bật!

Y không biết bản thân đến tột cùng là làm sao vậy, thăng tiên đã hơn một trăm năm, y chưa bao giờ có cảm tưởng như thế nào về thiên giới.

Y bất quá là một tiên nhân nho nhỏ, khi thì đánh đàn, không hề không giận. Về phần ở thiên giới như thế nào, tốt hay không tốt, y nhưng là thật chưa bao giờ nghĩ tới.....

Thanh Vũ không khỏi trầm mặc không nói gì, chính mình khi nào lại có nhiều ý niệm như vậy trong đầu?

Nhìn Điểm Mặc bên cạnh vẻ mặt vẫn nghi hoặc như cũ nhìn hắn, Thanh Vũ càng cảm thấy kinh ngạc không thôi....

Vì sao chỉ cần nhìn thấy hắn, đãi ở bên cạnh hắn, chính mình sẽ trở nên cùng dĩ vãng cách một trời một vực?

Nhớ tới chính mình sẽ vì hắn mỗi ngày đi khe núi chỗ đó đánh đàn, thậm chí vì thấy hắn vui mừng kinh hãi mà đưa hắn vượt ngàn dặm đến Đông hải...

Mà những thứ này bản thân chưa bao giờ nghĩ ngờ có cái gì không đúng...

Thanh Vũ lại lần nữa theo bản năng che ngực, trái tim như vẫn còn đang run rẩy, vô số lần làm y sinh ra một loại ảo giác.....

Giống như tâm của y vẫn còn tại chỗ kia nhảy lên như trước, chưa từng mất đi!

4. Chương 4

” Đây không phải Cầm tiên sao.”

“..... Dung Vân tiên quân.”

Người tới tế mi mắt phượng, giơ tay nhắc chân lộ ra vài phần quý khí. Thanh Vũ thấy hắn, cung kính chấp tay đáp lễ, ngữ khí nghe không ra bất cứ xao động nào.

Nói đến xưng hô Cầm tiên này, chỉ vì y chỉ chuyên đánh đàn, lần lúc đánh đàn chạy trốn vô tung vô ảnh, các tiên nhân khác có việc cần tìm, chỉ cần hỏi tiên nhân đánh đàn kia đi nơi nào ...

Cửu chi cửu nhi, liền trực tiếp gọi tắt y là Cầm tiên!

Mà năm đó, chính Dung Vân tiên quân này nói y không có tâm hồn.

Dung Vân cũng đối y gật gật đầu, bỗng nhiên nhìn lại mi,

” Nơi thanh tu, sao dính một thân yêu khí?”

Nghe vậy, Thanh Vũ nao nao, nhưng cũng không có trả lời. Dung Vân cũng không thể nào truy cứu, chỉ bồi thêm một câu:

” Thân đã thăng tiên, vẫn là thiếu cùng yêu ma quỷ quái lui tới cho thỏa đáng.”

” Vâng.”

Dung vân đối với phản ứng bình thản của hắn sớm thành thói quen, đang muốn nang bước rời đi, Thanh Vũ lại đột nhiên gọi hắn lại:

” Tiên quân.”

” Có chuyện gì sao?”

“..... Vô sự, quấy rầy tiên quân.”

Thanh Vũ do dự một phen, cuối cùng cũng không nói gì. Vốn muốn hỏi hỏi việc gần đây y bỗng nhiên động tâm, đủ loại cảm thụ, lại nhớ tới lời nói vừa rồi của hắn, chỉ sợ mở miệng hỏi lại liên lụy đến tiểu yêu Điểm Mặc kia, vừa nghĩ thế y liền từ bỏ.

Hướng hồ về tới thiên giới, y lại thấy chính mình trở nên vô tình không muốn, đối với bất cứ chuyện gì cũng chả có cảm giác quan tâm.

Về phần lui tới với Điểm Mặc

Tạm thời có thể man tặc man bãi.

Thiên thượng một ngày, nhân gian một năm. Thanh Vũ bắt quá trở về thiên giới ngăn ngừa vài cái canh giờ, nhân gian cũng đã mau qua ba tháng.

Tuy rằng y sớm cùng Điểm Mặc nói y quay về thiên giới có việc, khoảng ba tháng không thấy, nhưng bản thân y tổng vẫn lo lắng Điểm Mặc có đợi y đến nhàm chán hay không.

Vừa nghĩ vậy, Thanh Vũ không khỏi cười khổ, trước đây y chưa bao giờ suy tính như vậy a...

Không có mang cầm, Thanh Vũ dựa vào cảm giác đi vào một mảnh rừng, nhìn bốn phía trừ bỏ cỏ cây cũng chính là phi cầm dã thú, y là một tiên nhân xông vào trong đó quả thực có chút đột ngột.

Nhưng mà cảm giác trong ngực nói cho y, Điểm Mặc chắc chắn đang ở nơi này.

Thanh Vũ chậm rãi hoạt động bước chân, tinh tế quan sát đến chung quanh. Thẳng đến trong lồng ngực rung động dữ dội phát lợi hại, y mạnh mẽ ngừng đầu, lại chỉ thấy được một gốc cây đại thụ cao ngất, cành lá chằng chịt, chặc chặc đan nhau không thấy thiên không...

Nhưng mà ngay tại trên một đầu cành, lại có một vật hắc bạch ... Chim khách?

Thanh Vũ híp lại hai mắt, gấp chú chim khách kia cả người đen thui, bụng nhỏ lại có chút bạch, cùng những con chim khách khác cũng không quá khác, chính là dài nhỏ vĩ vĩ hơi hơi lộ ra vài phần màu xanh sáng bóng, lông trắng trên bụng lại đột ngột xuất hiện một điểm lông đen, thật giống như... một nét mực!

Thanh Vũ trong đầu phút chốc nhớ tới tên Điểm Mặc, lập tức không lậu dấu vết khe nhếch khóe miệng, trên mặt nhiễm vài phần thần sắc vui mừng.

Y nhẹ nhàng vung tay lên, xuất ra một đạo gió phất qua cành cây kia. Tiểu chim khách đó giật giật móng vuốt, hắc hắc tiểu đầu qua lại lắc lư, bỗng nhiên nó thấy Thanh Vũ đứng dưới tàng cây, nhất thời giương rộng đôi cánh chanh chua kêu vài tiếng, tiếp theo vỗ cánh bay đi...

Thanh Vũ bị phản ứng này biến thành sững sốt, tiểu ý lúc trước cũng nhiều thêm vài phần kinh ngạc!

..... Hắn cư nhiên liền như vậy chạy?!

Nhưng mà còn không đợi y tiếp tục kinh ngạc, phía sau lại là một trận tất tất tốt tốt động tĩnh.

Y thể này mới xoay người sang chỗ khác, quả nhiên thấy Điểm Mặc vẽ mặt bối rối nhằm hướng hắn chạy tới.

Mà lúc này lại nhìn một thân áo trắng hắc bào của, Thanh Vũ nhưng thật ra ngẫm hiểu cái gì.

” Thanh Vũ, người, người như thế nào tại đây nha?”

Điểm Mặc hơi hơi thở phì phò, lại sửa sang lại chính mình vạt áo.

Nhìn hắn lung tung sợi tóc, Thanh Vũ không nói được lời nào, chính là tiến lên nhu nhu hắn tóc đen, một bộ tựa tiểu phi tiểu.

Điểm Mặc bị biến thành rất là xấu hổ, đơn giản cúi đầu lẩm bẩm:

” Dù sao đã muốn bị người xem thấy, người..ngườingười muốn cười liền cười đi.”

” A, ta thấy cái gì?”

Hai má Điểm Mặc nổi lên hai áng mây đỏ, chính là cú đầu khó có thể bị phát hiện, lại nói nhỏ:

” Chính là..... Chân thân của ta thôi.....”

” Vậy chân thân người rốt cuộc là cái gì?” Thanh Vũ có tâm đùa.

Nghe vậy, Điểm Mặc bết bết miệng, nâng mắt có chút thâm oán nhìn hắn, nhưng mà thể nào cũng không chịu nói thêm gì nữa.

Thanh Vũ cũng không tái trêu đùa hắn, cười nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn:

” Nguyên lai..... Điểm Mặc là một chú chim khách nhỏ a, thật sự rất khả ái.”

” Chim khách liền chim khách! Sao phải thêm cái chữ nhỏ!”

Điểm Mặc phồng lên hai má, làm cho Thanh Vũ cũng vô pháp tiếp tục nheo, không khổ càng thêm buồn cười nhìn hắn, biến thành Điểm Mặc dù phát khẩn trương:

” Ô..... Người muốn cười liền cười đi.”

” Xác thực, cổ nhân nói chim khách các người mở miệng báo điềm may, nghe người mở miệng, thật sự luôn làm cho ta vui mừng!”

Thanh Vũ cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng thư sướng. Điểm Mặc lại xấu hổ quần bách, đơn giản quay người đi không thêm để ý đến y nữa.

Thấy thế, Thanh Vũ vỗ vỗ lưng:

” Tốt lắm, bị ta biết chân thân có cái gì ngượng ngùng. Thế gian vạn vật vốn là đồng nguyên, điều thú trùng ngư lại có cái gì phân biệt?”

Điểm Mặc ngoan ngoãn quay người lại, ngây ngốc nhìn y, thật lâu mới hỏi một câu:

” Thanh Vũ, người như thế nào tốt như vậy?”

” Ân?”

” Chính là..... Ta cũng không biết nói như thế nào. Dù sao người cùng chủ nhân giống nhau, là người đối với ta tốt nhất.”

Thanh Vũ vừa cười, gõ cái trán hắn một chút

” Tiểu đứa ngốc, người gặp qua vài người liền nói như vậy.”

” Không phải.”

Điểm Mặc ra sức ngắt lời y:

” Ta biết người là thật sự rất tốt với ta, chủ nhân cũng thế. Về phần cái khác..... Nhân loại đối yêu quái đều là e ngại ba phần, yêu quái khác cũng không thân cận với ta, về phần thiên thượng thần tiên lại càng là địch nhân của chúng ta. Nhưng mà Thanh Vũ người lại không giống với, người vì cái gì đối với ta tốt như vậy...”

Thanh Vũ kiên nhẫn nghe hết lời hắn nói, nhưng lại vì một câu trong đó mà cảm thấy có chút kinh ngạc:

” Người cũng là yêu, yêu loại vì sao không cùng người thân cận?”

Điểm Mặc nghĩ nghĩ, nói:

” Yêu loại bất đồng chủng tộc trong lúc đó vốn là không thể nào lui tới. Chính là ta cũng không biết vì sao, yêu loại đối ta tựa hồ càng thêm bất hòa, ta tu luyện thành yêu trăm năm, cũng không có vài yêu quái theo ta nói chuyện mấy câu.”

Thanh Vũ trầm mặc, trong đầu giống như có một ý niệm gì đó chợt lóe qua, nhưng cuối cùng vẫn là không nghĩ ra, chỉ có thể an ủi Điểm Mặc:

“ Không sao, một mình cũng có chỗ tốt của nó!

” Nhưng mà quá lâu, vẫn sẽ cảm thấy tịch mịch.... Thanh Vũ cũng một mình sao? Sẽ không tịch mịch sao?”

Đối mặt nghi hoặc của Điểm Mặc, Thanh Vũ vốn định cười nói với hắn chính mình chưa bao giờ cảm thấy tịch mịch, bởi vì y căn bản không có thất tình lục dục.

Nhưng mà khi y nhìn thấy khuôn mặt thiên chân vô tà kia của Điểm Mặc, lại cái gì cũng không nói nên lời....

Trái tim không hiểu từng đợt thu đau, Thanh Vũ nhẹ nhàng nhíu mi, không biết phải như thế nào mới có thể xem thấu nội tâm rộng tuếch của mình.

Y tịch mịch sao.

Trăm năm nay, y độc lai độc vãng nghiệp dĩ thành quen, làm sao còn từng nghĩ tới cái gì tịch mịch cùng cô đơn?

Nhưng mà giờ này khắc này, vì sao ngược lại cảm thấy bị đè nén như thế?

Thật giống như thiếu mất một thứ yêu cầu cấp bách phải lấy cái gì bổ khuyết vào, cảm xúc không biết tên đang ở vị trí trái tim điên cuồng gào thét....

=====

5. Chương 5

Lại lần nữa nhìn phía Điểm Mặc, Thanh Vũ chỉ cảm thấy trên người hắn có một loại lực lượng có thể bình ổn cõi lòng cuộn sóng của mình. Y nhìn không được vươn tay đem người gắt gao ôm vào trong lòng.

Điểm Mặc bị dọa mộng, bừng tỉnh hơn nửa ngày mới biết được giây dựa, nhưng khí lực Thanh Vũ quá lớn, ôm hắn gắt gao làm hắn không thể nhúc nhích, lại ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

” Ngoan, đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một lát thôi.”

Có lẽ là do thanh âm mê hoặc, Điểm Mặc quả nhiên đành chỉ giây dựa. Thanh Vũ ôm quá mức dùng sức, làm cho thân hình gầy yếu của hắn có chút sinh đau. Nhưng mà càng làm cho hắn đau, cũng chính là cảm giác truyền đến từ trên người Thanh Vũ.

Một loại khó có thể nói rõ..... Hư không.

Nguyên lai y hòa chính mình giống nhau, cũng cảm thấy thực tịch mịch a.....

Điểm Mặc ngơ ngác nghĩ, nhưng mà hắn lại không khỏi sinh ra vài phần đồng tình cùng mình cảm kì diệu, không khỏi chậm rãi vươn tay ra ôm lấy đối phương.

Hắn luôn luôn nghĩ, nếu lúc ấy không có bị tiếng đàn Thanh Vũ hấp dẫn mà ngày ngày chạy đến nghe lên ...

Nếu chính mình che dấu hảo, vẫn không có bị Thanh Vũ phát hiện ...

Nếu Thanh Vũ phát hiện vẫn bắt vi sở động....

Như vậy hai người tịch mịch như bọn họ, có phải hay không sẽ bỏ qua nhau?

Chính là trên đời không nên có nhiều giả thiết như vậy, đã xảy ra đó là đã xảy ra, một khi gặp nhau liền sẽ không có khả năng lại có bỏ qua nhau nữa...

Tuy rằng bản thân hắn không hiểu quá nhiều, nhưng mà hắn thật sự thích ở cùng một chỗ với Thanh Vũ.

Nhớ rõ Thanh Vũ từng hỏi chính mình, là thích cùng y ở chung một chỗ, vẫn là thích cùng tiếng đàn của y ở cùng một chỗ?

Điểm Mặc chỉ biết ngay lúc đó chính mình cũng không biết hai điều này có gì bất đồng. Nhưng mà giờ phút này, hắn lại thâm sâu cảm nhận được tư vị không hề đồng nhất.

Không chỉ có là vì tiếng đàn, càng nhiều vẫn là.....

Điểm Mặc bỗng nhiên cảm thấy mũi có điểm ê ẩm, chẳng qua là một cái ôm, lại làm cho hắn không hiểu muốn khóc. Trước kia cho tới bây giờ cũng không sẽ có cảm giác kì quái như vậy.

Rõ ràng không phải ủy khuất, cũng không cảm thấy khổ sở, nhưng mà..... Chính là không có cách nào khác nhịn xuống xúc động muốn khóc!

Thanh Vũ nghe được hắn thút thít, phút chốc buông ra, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của hắn lên, thấy hai mắt hắn đã đỏ bừng, tựa hồ nước mắt sắp trào ra đến nơi, không khỏi cũng làm y ngẩn ra, vội vàng vàng hỏi:

” Làm sao vậy? Có phải ta làm đau ngươi hay không?”

Điểm Mặc liên tục lắc đầu, nhưng nước mắt cuối cùng vẫn rơi xuống.

Hắn là quyến luyến ôn nhu của Thanh Vũ như thế, bất cứ lúc nào y cũng tốt với hắn như vậy, đã muốn rất lâu đều không có ai dùng ôn nhu thân thiết đối đãi hắn.

Không hiểu bị yêu loại bài xích, thậm chí lúc trước căn bản chính là không hiểu thành yêu, cùng chủ nhân chia lìa, ánh mắt khác thường của đồng tộc, hết thảy đều muốn đưa hắn bước trên con đường cô tịch.

Cô độc trăm năm, lại làm cho hắn đụng phải một tiên nhân ôn nhu, hơn nữa cô đơn tịch mịch giống như hắn, lại đem tất cả ôn nhu đều dành cho hắn....

Hắn bắt quá là một yêu quái bé nhỏ mà thôi, phúc phần nào có thể...

Cảm giác được mình đang được Thanh Vũ ôn nhu chà lau nước mắt, Điểm Mặc làm sao còn nhẫn được? Nhất thời trực tiếp khóc lên tiếng, chút cũng không để ý đến hình tượng, nước mắt nước mũi càng không ngừng chảy ra, lại sợ làm dơ ống tay áo của Thanh Vũ, liền chính mình đưa tay lung tung gạt.

Thanh Vũ im lặng chờ hắn khóc xong rồi, thế này mới bắt đầu nhìn khuôn mặt nhệch nhoe của hắn, thở dài nói:

” Rõ ràng là ta tâm tình tích tụ, ngươi khóc cái gì.”

Điểm Mặc vẫn là liên tiếp lắc đầu,

” Ta cũng không biết vì cái gì..... Có thể là rất sợ hãi đi.”

Nói xong, còn tự giễu cười cười, phối hợp với vẻ mặt bị thương, thoát nhìn thập phần chua xót:

” Nếu như có một ngày Thanh Vũ phát hiện ta chỉ là một tiểu yêu không có cái gì, không bao giờ nguyện ý tới tìm ta nữa, ta liền muốn biến thành cô linh linh một cái.”

Thanh Vũ có chút ngạc nhiên trừng lớn mắt, hơn nữa ngày mới cười nói:

” Ta hiện tại chỉ biết ngươi là cái tiểu điều yêu a. Ta đã sớm nói qua, trong mắt ta tiên yêu lương đạo không có gì, tên gốc nhà ngươi đừng có luôn mãi miên man suy nghĩ!”

” Nhưng mà Vậy ngươi vì cái gì cố tình hội nguyện ý theo ta cùng một chỗ đâu, vì cái gì liên đới ta tốt như vậy? Nếu gặp là người khác, cũng sẽ đối đãi tốt như vậy sao?”

Nghe vậy, Thanh Vũ nhưng thật ra trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Y vì sao thích ở cùng với Điểm Mặc, trong một trăm năm trước đây, đừng nói là nhân gian đủ loại, ngay tại thiên giới, giao lưu cũng càng ít.

Điểm Mặc rất đặc biệt với y, đó là điều rõ ràng, bất quá, y vẫn không nghĩ ra được nguyên do trong đó.

Về phần mặt sau vấn đề..... Thanh Vũ cười mà không đáp.

Nếu đã có Điểm Mặc, vậy y quản những người khác làm cái gì?

Điểm Mặc làm như từ trong ánh mắt cuary tìm ra đáp án, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, lại nhu nhu đôi mắt hơi chút sưng đỏ, lúc này mới cảm thấy có chút ngượng ngùng đứng lên.

Thanh Vũ trầm mặc bước lại ôm lấy hắn, Điểm Mặc nhu thuận tựa vào trong lòng y, bỗng nhiên hắn cần thận hỏi:

” Ta, ta lại muốn xem biển, có thể mang ta đi sao.....?”

” Đường nhiên.”

Thanh Vũ một lần nữa cười lộ lúm đồng tiền, một tay ôm chặt lấy hắn. Lần này không có cầm, ôm lấy cũng càng thêm thoải mái, làm y nhin không được ôm hắn gần thêm mình một chút, cảm thụ được nhiệt độ lẫn nhau, giống như khoảng cách trái tim cũng đang được kéo gần.

Nhưng mà, tâm y.....

Đôi mắt Thanh Vũ xuất hiện u ám, nhưng trong chớp mắt lại rất nhanh khôi phục thanh minh.

Lại lần nữa đi tới bờ biển Đông hải. Điểm Mặc khẩn cấp nhảy khỏi lòng Thanh Vũ, làm cho Thanh Vũ hơi cảm thấy tinh thần sa sút. Cũng may vẻ vui sướng cùng hưng phấn trên mặt đối phương quá mức khả ái, y cũng chỉ có thể mặc kệ không tiếp tục để ý!

Điểm Mặc đón gió biển chạy vài bước, lại vui mừng chạy về, trên mặt hơi hơi phỉm hồng, ánh mắt cũng có chút lóe sáng:

” Thanh Vũ, người, người có thể hay không rời đi một chút?”

Thanh Vũ sững sốt:

” Người đuổi ta đi?”

” Không đúng không đúng!”

Điểm Mặc sợ y hiểu lầm, sợ tới mức dùng sức xua tay lắc đầu:

” Chính là..... Người có muốn đi địa phương khác nghỉ ngơi một chút hay không?”

” Người muốn làm gì?”

Thanh Vũ nhíu mi nhìn hắn, trong mắt lóe ngạc nhiên lui vài phần.

Nhưng mây đỏ trên mặt Điểm Mặc lại càng lan rộng, con ngươi loạn chuyển chính là không dám nhìn Thanh Vũ, hơn nữa ngày mới nhất gan nói:

“ Đây... bên này gió thổi thật thoải mái, ta nghĩ...”

Nói xong lời cuối cùng thanh âm càng ngày càng nhỏ.

” Tưởng cái gì?”

Thanh Vũ cố ý cúi người đưa tai đến bên môi hắn, làm như muốn nghe rõ tiếng hắn nói.

Chính là hành động ái muội như vậy, chỉ có thể làm Điểm Mặc càng thêm vô thố, theo bản năng kéo kéo ống tay áo, trong lòng do dự một phen mới nói:

“ Ta Ta nghĩ bay ...”

Gặp Thanh Vũ còn muốn thâu tới càng gần, Điểm Mặc vội vàng lớn tiếng nói:

“ Ta nghĩ biển trở về nguyên hình ở trên mặt biển bay một lát!”

Nghe vậy, dù là hướng đến bình tĩnh Thanh Vũ cũng không khỏi hơi hơi giật mình, lập tức bật cười, vươn tay xoa xoa đầu của hắn, ngay cả thanh âm cũng mang theo vài phần sung sướng nhẹ nhàng:

” Thì ra là thế, người muốn bay cũng được, vì sao phải đuổi ta đi đâu?”

” Không phải yếu đuối người đi nha.”

Điểm Mặc vẻ mặt vô tội nhìn y, chính mình bất quá là cảm thấy thẹn thùng thôi, dù sao chân thân chính là một con chim khách đen bóng, căn bản nhìn không ra xinh đẹp chỗ nào, cho dù Thanh Vũ không để ý này đó, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nhìn không được hội tề đến khoảng cách chênh lệch giữa mình cùng đối phương càng lúc càng lớn.

6. Chương 6

Thanh Vũ tự nhiên nhìn ra hắn quẫn bách, lần này y không có ý nhượng bộ:

” Điểm Mặc, người chớ cố kị với ta nhiều thế. Ta cũng sẽ không để ý người là cái gì, người cần gì phải để ý sự tồn tại của ta đâu.”

Điểm Mặc lắc đầu, thầm nghĩ một người cao cao tại thượng như người có thể nghĩ như vậy, nhưng hắn sẽ không thể

Nhưng mà cuối cùng do Thanh Vũ quá chấp nhất, Điểm Mặc vẫn buông bỏ lo sợ, tuy trên mặt vẻ ngưng ngừng chưa lui nhưng hắn vẫn cúi đầu rút lui vài bước, hướng về phía Thanh Vũ cười cười, bỗng nhiên triển khai hai cánh tay, hơi hơi khom người . Trong nháy mắt hắc quang hiện lên, thân ảnh mới này biến mất, chỉ xuất hiện một chú chim khách đen trắng tấp lượn vào mây xanh.

Thanh Vũ ngóng nhìn chú chim bay về phía mặt biển xanh lam, ở trên biển tự tại cao tường xoay quang, theo gió biển gào thét, lại vẫn như cũ không ngừng mà vỗ hai cánh phi tường, ngẫu nhiên còn sẽ phát ra từng trận kêu to vui vẻ.

Nghe đồn chim khách có thể biết trước điềm vui, càng có thể mang đến cho người những tin tức tốt. Thanh Vũ không biết hắn mang đến việc vui gì cho mình, nhưng mà chỉ cần cùng hắn ở cùng một chỗ, mỗi thời mỗi khắc bản thân y tâm sẽ sinh vui mừng.

Thiếu mất trăm năm tâm, vì hắn một chút bỏ hồi, sống lại. Như vậy cảm xúc ngày càng kịch liệt, làm y đối mặc với Điểm Mặc không muốn buông tay, thầm nghĩ lúc nào, thời thời khắc khắc cũng phải làm bạn với hắn, nguyện ý cùng hắn thưởng biến nhân gian ngàn vạn phong cảnh, không bao giờ nữa quản cái gì tiên thần yêu ma.

Này đó là..... Yêu sao.

Nguyên lai, y sớm yêu thượng Điểm Mặc.

Cho dù Điểm Mặc là một yêu quái, cho dù hắn bình phàm vô kì, nhưng chỉ cần tâm mình chỉ vì hắn rung động, kia đó là người duy nhất y nhận định!

Nghĩ thông suốt này hết thảy, Thanh Vũ chỉ cảm thấy rộng mở trong sáng, hận không thể ngay sau đó liền đem người lôi về bên cạnh kể ra cảm tình của mình.

Chính là đối phương lại đang ở chỗ này vô tâm vô phế hưởng thụ gió biển ... Thanh Vũ chỉ có thể cười khổ, ngồi thẳng ở trên bờ cát, không tiếng động nhìn tiểu chim khách phương xa, bỗng thấy cảm giác yên bình tràn đầy tâm trí, làm cho y sắp không thể thở dốc.

Cho dù từ trước ở nhân gian, y cũng chưa từng có cảm giác mãnh liệt như thế.

Điểm Mặc..... Quả nhiên là người đặc biệt nhất....

Mắt thấy tiểu chim khách đã bay đủ, đang chậm rãi hướng chính mình bay trở về, Thanh Vũ đứng lên mở rộng hai tay, chỉ vì nghênh đón hân trở về.

Điểm Mặc gấp quá, đã thấy Thanh Vũ đứng thẳng tắp đón hân không chút nào trốn tránh, làm hân sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại, ngay cánh cũng quên luôn, nhưng lại trực tiếp hướng về phía Thanh Vũ lao tới.

Cũng may trong nháy mắt đụng phải, không biết phát xuất từ kinh hách vẫn là cảm xúc khác, Điểm Mặc đột nhiên hóa trở về hình người, do đó hân đem Thanh Vũ phác đảo, cũng àm cho đối phương chuẩn chuẩn đưa hân ôm chặt vào lòng.

Thật sự là rất dọa người.....

Điểm Mặc phá bình phá suất, liên tiếp hướng trong lòng Thanh Vũ chui chui. Bất quá đối với Thanh Vũ chính là cầu còn không được.

Y chậm rãi khởi động thân mình, một lần nữa đem Điểm Mặc ôm hảo. Thấy hân không hề có ý nguyện lộ ra mặt, liền nhin không được bật cười, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mềm mại.

Nụ hôn này quá mức mềm nhẹ, Điểm Mặc còn đang quần bách căn bản không hề nhận thấy, chỉ là ở trong lòng Thanh Vũ cọ đến cọ đi, dùng loại phương thức kì quái này biểu đạt sự thẹn thùng của bản thân mình.

Thanh Vũ cảm thấy hân quả thật vô cùng khả ái, lại sợ hân không hô hấp được, mới đe hân từ trong lòng túm đi ra, lại còn không đợi hân kịp phản ứng, trước cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận trước mặt.

Điểm Mặc chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, hoàn toàn ngốc lạng.

Thanh Vũ đơn giản ôn nhu hôn đôi môi tựa hai cánh hoa của hân, làm như muốn hấp thu ấm áp, một hồi lâu mới chịu buông hân ra.

Thấy tiểu chim khách vẫn cứ sững sờ nhìn mình, Thanh Vũ không khỏi có chút buồn cười xoa bóp chóp mũi Điểm Mặc:

” Điểm Mặc, Điểm Mặc? Cái này dọa choáng váng?”

Điểm Mặc lẳng lẳng gật gật đầu, tựa hồ trong đầu theo bản năng chính là nói cho chính mình quả thật bị dọa choáng váng, cho nên cũng liền chỉ ngây ngốc thừa nhận.

Thanh Vũ thiếu chút nữa liền cười to ra tiếng, nhưng vẫn bận tâm hân nên y không có làm như vậy, chỉ ôn nhi vỗ vỗ hai má đỏ bừng của Điểm Mặc, lại ôn thanh hồng hân vài tiếng, Điểm Mặc lúc này mới hồi hồn. Nhưng mà đôi mắt đen láy lại trừng thật lươn, theo dõi y một chữ cũng không thốt ra được.

” Điểm Mặc, ta yêu ngươi.”

Theo mới vừa rồi nghĩ thông suốt, Thanh Vũ sớm đã cấp tốc muốn biểu đạt với đối phương cảm tình của chính mình. Trái lo phải nghĩ, vẫn là cảm thấy một câu vô cùng đơn giản như vậy lại tối thích hợp.

Không cần nhăn nhó nhí nhí, yêu đó là yêu, có gì nói không nên lời?

“..... Yêu?”

Điểm Mặc lẳng lẳng học theo lời y lặp lại từ này, làm cho Thanh Vũ không biết nói gì.

Hân chớ không phải là giống khi đó hỏi cái gì là biến đi.....

Không nghĩ làm cho Điểm Mặc thật sự hồi như thế, Thanh Vũ lại hôn hai má của hân, thập phần thật sự nói:

” Yêu, đó là đối với ngươi có cảm tình, thích ngươi, hơn nữa là cái loại thích sâu nhất, không thấy được ngươi hội tưởng niệm, chỉ cần ở bên cạnh ngươi liền cảm thấy vui mừng..... Như vậy, có thể mình bạch chưa?”

Trong mắt Điểm Mặc chậm rãi hiện lên một chút thần thái. Hân há to miệng, lại vẫn không biết nói cái gì cho phải.

Thanh Vũ bị phản ứng này biến thành giật mình, nhưng mà Điểm Mặc lập tức liền ôm cổ y, ghé vào tai y nói nhỏ:

“ Nếu như vậy chính là yêu Ta, ta cũng vậy... Thực yêu, thực yêu Thanh Vũ!”

Thanh Vũ cả người run lên, ở nhân thế vài thập niên, còn có trăm năm sau thăng tiên, bất cứ thời điểm gì cũng không làm y hân hoan bằng lúc này.

Đây là việc vui tốt nhất tiểu chim khách mang đến cho hắn.....

Vị trí trống vắng nơi ngực như được hạnh phúc lấp đầy, từng mất đi thất tình lục dục, sở hữu hết thảy đều vào giờ khắc này bị tìm trở về.

Y không hề có gì không trọn vẹn, y cũng rốt cục có thể trở về đây đủ.

Thanh Vũ thiếu chút nữa liền hí cựa mà khóc, gất gao ôm lấy Điểm Mặc, không biết phải biểu đạt cảm giác mừng như điên trong lòng lúc này như thế nào.

Lưỡng tình tương duyệt, phu phục hà cầu, trên đời sợ là rốt cuộc tìm không thấy chuyện nào may mắn hơn thế này nữa.

Ngày dần dần hướng về mặt biển nghiêng, thiên địa lại lần nữa bị mờ nhạt kim quang bao phủ. Thanh Vũ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Điểm Mặc, hai người tựa vào lẫn nhau ngồi trên bờ biển, ngóng nhìn tiệp lạc tịch dương, ai cũng đều im lặng không có nói gì.

Nếu mà thời gian có thể mãi mãi dừng lại tại thời khắc này liền tốt lắm.....

Điểm Mặc vụng trộm ghé mắt ngắm người bên cạnh, lơ đãng dừng lại trên môi của y, bỗng nhiên nghĩ đến việc Thanh Vũ hôn hắn!

Hắn gặp qua nhân loại hôn môi, phát sinh ở trên người người khác hắn cũng không có quá nhiều cảm giác. Nhưng mà thời điểm Thanh Vũ hôn hắn, hắn thậm chí đều không thể tự hỏi, cả người trở nên ngất ngất hồ hồ, đầu óc một mảnh trống rỗng, nhưng mà trong lòng cũng tràn đầy kinh hỉ cùng hạnh phúc.

Nghĩ như vậy, Điểm Mặc lại muốn trở về cái cảm giác đó. Hắn âm thầm cố lấy dũng khí, cực kì nhanh chóng ôm lấy bả vai Thanh Vũ, phất chốc ở trên miệng y hôn xuống.

Cùng với nói là hôn, không bằng nói là thiếp một chút. Chính là đôi môi chạm vào lại khiến cho trong lòng hắn cảm thấy kinh hoàng, giật mình một chút liền rút người về, ánh mắt né tránh không dám nhìn đối phương.

Thanh Vũ cũng là kinh ngạc không nhỏ, thời điểm lúc trước Điểm Mặc nói thương y đã làm y cảm thấy thực thỏa mãn, hiện tại vật nhỏ này cư nhiên còn có thể chủ động hôn y....

7. Chương 7

Làm người bị mọi loại quy củ trói buộc, rất khó trực tiếp đi biểu đạt đủ loại tình cảm. Nay bọn họ một người là tiên, một người là yêu, nói đến tuy rằng lược hiển châm chọc, nhưng bọn hắn quả thật ngược lại có thể càng tự tại yêu nhau.

Không sợ ánh mắt thế tục, vô luận thân mật tiếp xúc như thế nào....

Ánh mắt Thanh Vũ bỗng nhiên trở nên càng thâm thúy, ánh nắng mờ nhạt quanh người nhuộm ra vài phần ái muội, mà vật nhỏ bên cạnh rõ ràng còn đang ngốc lăng sau khi hôn trộm thành công ... Bộ dáng vô cùng khả ái, làm cho y nhìn thấy mà ngứa ngáy cõi lòng, giống như đang có cái gì nhẹ nhàng va chạm.

” Điểm Mặc.....”

Môi hé ra tiếng, Thanh Vũ đều bị tiếng nói khàn khàn của chính mình làm cho hoảng sợ. Điểm Mặc rõ ràng cũng đã nhận ra, thập phần khó hiểu nhìn về phía y, thậm chí còn vươn tay ra sờ sờ cái trán:

” Làm sao vậy? Không có sinh bệnh nha.....”

Thấy hần vừa muốn thu tay về, Thanh Vũ rất nhanh tóm lấy cổ tay hần, đặt bên mặt vuốt ve một phen, mâu quang nhu tình như nước, người xem cơ hồ sẽ say. Điểm Mặc bị y nhìn đến mức không hiểu mà đỏ mặt, ngốc hồ hồ sờ sờ cái trán của bản thân:

” Chẳng lẽ là ta sinh bệnh.....”

” Đứa ngốc, chúng ta hội sinh bệnh gì.”

Thanh Vũ nghiêng đầu hôn mu bàn tay của hần một chút, lại một lần nữa đem người ôm vào trong lòng, tựa vào bên tai hần thấp giọng nỉ non:

” Ta chỉ là..... Hảo muốn người.”

” Muốn.....?”

Đối mặt với nghi hoặc vô cùng hồn nhiên của Điểm Mặc, Thanh Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, trước nhẹ hôn khoeo mắt của hần, thấp giọng nói:

“ Điểm Mặc hội chán ghét ta thân cận người như vậy sao?”

” Như thế nào hội chán ghét đâu.”

Điểm Mặc mở to hai mắt, trên khuôn mặt đỏ ửng lộ ra vài phần ngượng ngùng.

” Không chán ghét, kia đó là thích?” Thanh Vũ nở nụ cười một tiếng.

” Kia..... Như vậy đâu?”

Nói xong, y đỡ lấy bả vai Điểm Mặc, chậm rãi dời đầu xuống dưới, mềm nhẹ hôn cái cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài, làm Điểm Mặc có chút ngứa nhẹn không được cười lên tiếng, miệng còn không ngừng nói:

” Hảo dương”.

Thanh Vũ bất đắc dĩ, tăng lực hôn lên, một tay nhẹ nhàng rút ra vạt áo của hần, cúi đầu cắn xương quai xanh trần ngập dụ hoặc kia, làm Điểm Mặc theo bản năng kinh hô một tiếng, trên mặt đỏ ửng lại tăng thêm vài phần.

” Như vậy, cũng không chán ghét sao?”

Thanh Vũ cố gắng phóng nhẹ thanh âm, tận lực làm ngữ khí có vẻ trần ngập nhu tình cùng sủng nịch, miễn cho dọa sợ vật nhỏ ngây thơ trước mặt.

Nhưng mà Điểm Mặc trừng mắt nhìn, cắn cắn môi tựa hồ đang tự hỏi cái gì, sau đó bỗng nhiên lộ ra biểu tình thập phần ngượng ngùng, nửa che mặt há miệng nhân tiện hỏi:

” Thanh Vũ..... Là muốn cùng ta giao phối sao?”

“”

” Nha! Chúng ta đều, đều là giống đực, như vậy cũng có thể giao phối sao?”

“”

” Thanh Vũ, Thanh Vũ?”

Khóe miệng run rẩy còn không có hoàn toàn bình ổn, Thanh Vũ hít sâu một hơi, bỗng nhiên đem Điểm Mặc đẩy ngã trên mặt đất, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn cái gì cũng dám nói kia. Chính là bả vai y lại không nhẹn được run run, thật muốn cười to một phen, lại muốn hảo hảo giáo huấn tiểu chim khách ngốc nghếch này.

Thật sự là rất trắng ra! Hơn nữa bọn họ hiện tại một tiên một yêu, như thế nào còn có thể dùng cái loại này nói..... Một y còn lo lắng hơn nữa ngày.....

Vì thế ôn nhu tiên nhân quyết đoán buông tha cho thâm tình trao đổi, quyết định trực tiếp dùng hành động đền tỏ vẻ việc y muốn làm với cái tiểu yêu này!

=====

Về tới thiên giới, Thanh Vũ thần thanh khí爽 mà chuẩn bị quay về chỗ ở của mình, nhưng dọc theo đường đi các tiên nhân thấy hần, biểu tình trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quái dị.

Bất quá, loại người vô tâm như Thanh Vũ cũng không có phản ứng gì, chính là bình tĩnh đi trở về, thẳng đến đụng phải vẻ mặt kinh ngạc của Dung Vân tiên quân.

“ Trên người ngươi yêu khí như thế nào lại nặng như vậy?”

Dung Vân cũng không có chào hỏi, thập phần trực tiếp hỏi.

Thanh Vũ nao nao, cũng hạ mắt cảm giác một phen, thế này mới phát hiện yêu khí quả thật vô cùng rõ ràng, hơn nữa ở trên thiên giới lại càng dễ thấy, trách không được các tiên nhân vừa rồi đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía y.

Dung Vân đã là lần thứ hai gặp y một thân yêu khí, nhin không được có chút giận dữ, ngay cả danh xưng Cầm tiên đều lười dùng:

” Thanh Vũ, không phải nói thiếu cùng yêu loại tiếp xúc sao? Vì sao bây giờ còn làm trầm trọng thêm.”

“..... Ta sẽ chú ý không đem yêu khí đưa đến thiên giới.”

Đối mặt với câu trả lời của y, Dung Vân càng thêm tức giận:

” Nói gì vậy! Hay là ngươi còn muốn tiếp tục cùng yêu loại lui tới? Nếu bị Thiên Đế biết được sẽ có bao nhiêu nghiêm trọng ngươi có biết hay không?”

Thanh Vũ không nói, Dung Vân nói tiếp:

” Thanh Vũ, ta vốn nghĩ ngươi vô tâm vô tình, không thèm để ý đến bất luận kẻ nào hay việc gì, nay vì sao lại cùng yêu ma quỷ quái tiếp xúc?”

Thanh Vũ không thể nào cùng tiên thần lui tới, Dung Vân tiên quân xem như một trong những người y tiếp xúc khó có, Thanh Vũ mơ hồ nghe ra hần quan tâm mình, nghĩ nghĩ vẫn là trả lời:

“Ta cũng không biết vì sao, chỉ biết cùng hần một chỗ, thật giống như tìm về được tâm của chính mình, sẽ biết hỉ nộ ái ố, sẽ vì hần tâm động, cho nên mới càng thêm muốn ngừng mà không được.”

” Hần là ai vậy?”

“..... Không có gì. Tiên quân, ta cáo lui trước.”

Thanh Vũ không cần phải nhiều lời nữa, thần nhiên cáo từ rời đi, chỉ chừa Dung Vân một người đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ ra vài phần có chút dăm chiêu.

Có da thịt chi thân, Thanh Vũ lại ngày đêm lưu luyến nhân gian, cùng Điểm Mặc của y đi cùng một chỗ, khi thì đánh đàn, khi thì thưởng cảnh, ngày quá đỗi thật là thích ý.

..... Chỉ cần khi làm chuyện đó, trắng ra tiểu chim khách không cần luôn đề cập tới hai chữ kia liền rất tốt.

Vừa qua khỏi chính ngọ, Thanh Vũ lười kéo Điểm Mặc ở một chỗ ngoại ô nghỉ ngơi. Gần đây bọn họ yêu thích dạo chợ nhân gian.

Thanh Vũ sau khi thăng tiên căn bản đối cái gì cũng không có cảm giác, mà Điểm Mặc lại sợ hãi nhân loại nên càng thiếu đi lại nhân thế. Nay hai người ghé vào cùng nhau, ngược lại không thấy chỗ nào bẩn khoản. Hơn nữa hai người bộ dáng tuấn tú, luôn bị cho rằng là hai vị quý công tử từ nơi nào tới, hai người lại càng thêm ngạo bất diệc nhạc hồ.

Lúc này Điểm Mặc chính cầm lấy một chuỗi mút quả hương miêng đưa, vỏ ngoài bọc đường ngọt nị, chua chua mút quả bên trong làm hần không khỏi táp chặc lưỡi, nhưng vẫn là quá thích tư vị chua ngọt đó nên liền một ngụm tiếp một ngụm đem từng quả nuốt vào bụng.

Thanh Vũ giúp hần lau vệt đường dính bên khóe miệng, nhin không được âm thầm cân nhắc, dùng tiên lực làm ra một đồng tiền tài nhân gian đi mua đồ ăn vặt, có thể bị lọt vào chỉ trích hay không a.....

Nhưng mà vừa nghĩ như vậy, y bỗng nhiên nhướng mày, bàn tay đã vươn ra kéo Điểm Mặc về phía sau, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Người đang hướng chính mình đi tới, không phải Dung Vân tiên quân thì còn ai?

Không nghĩ tới hẳn thế nhưng một đường tìm tới nhân giới....

Chính mình ở nhân giới tiêu dao lâu lắm, cũng biết khá lâu chưa quay về thiên giới giao đãi nữa câu.

Dung Vân cuối cùng cũng tìm được y, nguyên bản liền nổi giận đùng đùng, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tiểu hắc ảnh phía sau y, hơn nữa chung quanh lượn lờ nồng đậm yêu khí, hẳn nhất thời biến sắc, chỉ vào thân ảnh phía sau lưng Thanh Vũ hét:

” Yêu nghiệt to gan! Còn không mau mau hiện thân!”

” Tiên quân, người chớ có dọa hấn.”

Cảm giác được Điểm Mặc sau lưng đang không ngừng phát run, Thanh Vũ bất đắc dĩ lắc đầu nói, nhưng thật ra cũng lôi kéo Điểm Mặc ra đứng ở bên người.

8. Chương 8

Dung Vân hung hăng nhìn chăm chăm Điểm Mặc, cẩn thận đánh giá đây là yêu vật gì, nhưng mà càng xem trong lòng lại càng nghi hoặc, đến cuối cùng mày nhăn thật sâu, nhưng tức giận trên mặt lại không hiểu giảm bớt vài phần.

” Người..... Người này yêu vật.....”

Miệng trương trương hợp hợp, Dung Vân lại vẫn không thể nói ra được một câu đầy đủ, chính là thần sắc lại bắt đầu cổ quái.

Thanh Vũ cũng phát giác không đúng, cúi đầu gọi hấn vài tiếng, đã thấy Dung Vân bước nhanh tới, vươn tay tóm lấy cánh tay Điểm Mặc, làm Điểm Mặc sợ tới mức kêu thét lên. Thanh Vũ thế này mới vội vàng kéo Điểm Mặc, la lớn:

” Tiên quân!”

” Đừng nói!”

Dung Vân quát, cũng không làm gì Điểm Mặc, mà là ngưng thần tĩnh khí, nhìn thẳng Điểm Mặc không chớp mắt.

Điểm Mặc bị tiếng yêu vật yêu nghiệt vừa rồi hấn quát, trong lòng đã vô cùng bất an, hiện tại lại bị hấn hung ác đối đãi như vậy, còn kém sợ tới mức khóc thành tiếng. Cũng may Thanh Vũ nắm chặt tay hấn, cũng làm cho hấn thoáng yên tâm.

Chính là tình thế bây giờ quá mức kì quái, Dung Vân nguyên bản nổi giận đùng đùng chạy tới tìm người, giờ phút này trừ việc nhìn chăm chăm Điểm Mặc không nói tiếng nào ở ngoài, cũng không có hành động gì khác, làm cho hai người còn lại cảm thấy kinh ngạc thật sự.

Hồi lâu, Dung Vân mới chậm rãi rút lui vài bước, trên mặt âm tình nan định, một bộ muốn nói lại thôi. Cuối cùng chính là cũng không thèm nhìn tới bọn họ liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

” Tiên quân?”

Thanh Vũ lại lần nữa kêu ra tiếng, Dung Vân vẫn chưa quay đầu, chính là trầm giọng nói một câu:

” Người hỏi thiên giới một chuyến, ta có việc nói với người.”

Nói xong, liền giá vũ đằng vân tiêu thất.

Thấy người nọ rốt cục đi rồi, Điểm Mặc khịt khịt mũi, trong miệng còn miếng mứt quả chưa nuốt đi xuống, đã sớm không biết là chua hay gì, lúc này hắn mới cố gắng nhấp nhấp mấy miếng nuốt luôn, vươn tay lôi kéo Thanh Vũ nhỏ giọng hỏi:

” Các người..... Muốn đem ta tróc đi sao?”

Thanh Vũ còn đang nghi hoặc hành vi của Dung Vân, nhưng nhìn bộ dáng, vẻ mặt ủy khuất, sợ hãi ngốc ngốc của hắn, cũng không khỏi bật cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn:

” Đừng sợ, cái gì các người chúng ta, hắn muốn làm cái gì liền mặc kệ hắn đi, dù sao ta sẽ bảo vệ tốt người.”

” Nga..... Hắn giống như thực chán ghét yêu quái, quả nhiên thiên thượng thần tiên vẫn là hội tróc ta.”

Nói xong, Điểm Mặc lại muốn khóc, Thanh Vũ chạy nhanh hôn hôn cái trán của hắn trấn an, ôn nhu nói:

” Như thế nào còn nói lời này? Người lại không có làm chuyện xấu, ai cũng không thể tróc người.”

Điểm Mặc ngẩng đầu nhìn y, nghĩ mình bắt cóc một vị thần tiên cùng chính mình ở nhân gian ngoạn nhạc, có tính là chuyện xấu hay không?

Thanh Vũ an ủi Điểm Mặc nửa ngày, thế này mới chạy về thiên giới, Dung Vân đã muốn đứng ở gần nơi y ở, giống như luôn luôn tại chờ hắn, gặp người đến đây, lại chính là trầm mặc không nói.

Thanh Vũ cũng không thúc giục, chỉ chờ hắn mở miệng, qua hồi lâu thần sắc Dung Vân mới lộ ra một tia do dự, trước cất tiếng hỏi:

” Thanh Vũ, người là như thế nào nhận thức con yêu kia?”

“..... Hắn nghe lên ta đánh đàn.”

Thanh Vũ không có giấu diếm, chỉ đơn giản nói một câu.

Dung Vân không có hỏi tiếp, suy tư một hồi, đề thấp thanh âm lại hỏi:

” Người có từng chú ý tới, hắn trên người không hoàn toàn là yêu khí?”

” Ý gì?”

” Lúc ta nhìn thấy hắn, trừ bỏ cảm giác được yêu khí dày đặc, lại vẫn phát giác một tia ...”

Dung Vân giống như có chút không thể tin, dừng một chút mới nói tiếp:

” Phát giác một tia tiên khí.”

Nghe vậy, Thanh Vũ sửng sốt một cái chớp mắt, lắc đầu nói:

” Ta cũng không cảm giác.”

” Người quả thật không có cảm giác được.” Dung Vân theo dõi y,

” Người thậm chí rất ít nhận thấy được yêu khí của hắn, nếu không phải người mang một thân yêu khí trở lại tiên giới, bị ta nhắc nhở, người cơ hồ cũng không có phản ứng.”

Thanh Vũ nhíu mi không nói, Dung Vân nói đúng vậy, y cũng gặp quá vài cái tiểu yêu, đối yêu khí cảm thấy thập phần miễn cảm. Nhưng mà thời điểm nhìn thấy Điểm Mặc cũng không có loại cảm giác này, thậm chí đến hắn tốt cùng là nhân là yêu y cũng nhận không ra, càng không nói đến tia tiên khí mà Dung Vân nói.

Dung Vân lại thùy mâu nói tiếp:

” Tiên khí trên người hắn đều không phải xuất phát từ chính hắn, tiên khí kia ta rất quen thuộc.”

Nghe nói như thế, trong đầu Thanh Vũ bay nhanh thoáng hiện ra một cái ý niệm, nhưng mà bản năng lại ngăn trở y, không cần suy nghĩ cái ý niệm vừa thoáng qua kia là cái gì.

Nhưng mà Dung Vân không để ý y suy tư, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn phía y, gần từng chữ —

” Bởi vì tiên khí kia, đúng là của người.”

Thanh Vũ dần dần trở về chỗ ở, trong đầu không ngừng mà hồi tưởng mỗi một câu Dung Vân nói.

” Nguyên nhân vì tiên khí kia nguyên bản xuất từ người, tự nhiên người không thể phát hiện, hơn nữa vì được tiên khí này che dấu, người đối với việc nhận ra yêu khí của hần lại càng thêm trì hoãn.”

” Người tưởng không ra hết thấy việc lạ, ai ngờ nguyên nhân ở ngay tại chính người.”

Thanh Vũ đề thái dương, nhớ lại từng chút từng chút khi y cùng Điểm Mặc ở chung, quả nhiên đủ loại chuyện tình nghi hoặc khó hiểu, tựa hồ đều có một ngọn nguồn như vậy, hơn nữa tất cả đều thẳng tắp chỉ hướng chính mình.

Điểm Mặc từng nói hần bị đồng tộc cùng với các yêu loại khác bất hòa, nói vậy chắc chắn là do tiên khí có trên người của hần.

Lúc trước cùng Điểm Mặc gặp nhau, có lẽ cũng là do tiên khí này nắm vai trò quan trọng.

Chính là..... trên người Điểm Mặc vì sao lại có tiên khí của chính mình?

Thanh Vũ nhắm mắt suy ngẫm, nhớ tới mỗi lần khi ở cùng Điểm Mặc một chỗ, y đều trở nên khác trước rất lớn. Từ trước vô tâm cũng vô tình, chỉ có cùng Điểm Mặc làm bạn, y mới....

Đột nhiên, y bắt được cái ý niệm vẫn hư vô mờ mịt trong đầu kia. Theo bản năng lấy tay đè ngực chính mình, y khó có thể tin mở mắt, biểu tình là kinh ngạc cùng do dự đan xen, cuối cùng là hóa thành thật sâu bất đắc dĩ.

Y muốn mau chóng nhìn thấy Điểm Mặc, thậm chí một khắc cũng đợi không kịp. Vội vàng ly khai thiên giới, y ở khe núi ban đầu tìm được Điểm Mặc đang ngồi yên ở bên dòng suối, lặng lẽ đứng ở phía sau hần, trên mặt vẻ mặt thập phần chua xót.

Điểm Mặc nhận thấy được y đã đến, phút chốc quay đầu lại, vẻ mặt nguyên bản kinh hãi, khi nhìn thấy biểu tình cổ quái của Thanh Vũ, không khỏi có chút lo lắng nói:

” Thanh Vũ, người làm sao vậy? Có phải hay không cùng cái tiên nhân hung ba ba khi nãy cãi nhau?”

Thanh Vũ đến gần bên người hần, cảm giác được trong lòng chấn động càng thêm kịch liệt. Nếu là trước đây, y chỉ biết cao hứng chính mình còn có thể tâm động, nhưng mà giờ này khắc này, phản ứng như vậy lại làm y cảm thấy một chút bi thương.

Kỳ thật y cũng không biết chính mình vì sao lại cảm thấy bi thương, nhưng toan sắp tư vị đó lại như thế nào cũng sực không ra. Thật giống như có một thanh âm rất nhỏ nói cho y, hết thấy hết thấy cũng không có tốt đẹp như y đã tưởng lúc trước.

Thanh Vũ ngừng thở, vươn tay đem Điểm Mặc ôm vào trong lòng, cảm thụ được ấm áp truyền đến từ trên người hần, nhưng chính mình vẫn là cảm thấy quanh thân đều lạnh như băng vô cùng.

Điểm Mặc bị y ôm như vậy, chính là vươn tay sờ sờ mặt y, nhỏ giọng an ủi nói:

” Người không cần cùng cái kia tiên nhân sinh khí, ta vốn chính là yêu, hần không thích ta cũng là bình thường. Nếu hần nhất định phải tróc ta..... Ta trốn đi là được.”

9. Chương 9

Nghe lời nói thiên chân mà thân thiết của Điểm Mặc, Thanh Vũ chỉ cảm thấy càng thêm chua xót. Nhưng mà y tự nói với bản thân không thể trốn tránh, có một số việc y phải tự mình chứng thực.

Thanh Vũ buông Điểm Mặc ra, lại vươn một bàn tay đặt trước người hần, nơi đó đúng là vị trí của trái tim, lúc này cũng có thể cảm giác được từng đợt từng đợt nhảy lên. Hần chậm rãi phóng xuất tiên lực từ đầu ngón tay vào chỗ kia, nhắm mắt lại cố gắng cảm giác cái gì.

Điểm Mặc đối với hành vi của y thập phần khó hiểu, nhưng không có ngăn cản, chính là nhu thuận đứng ở tại chỗ mặc cho y làm gì thì làm. Dù sao chính mình cũng không có cảm giác được gì dị trạng.....

Bỗng nhiên, trong lòng hần chấn động một chút, mà Thanh Vũ cũng phút chốc rút tay về, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

” Thanh Vũ.....?”

Điểm Mặc nhìn hần, có chút khiếp đảm kêu một tiếng.

Thanh Vũ hoãn hoãn, thẳng đi đến bên cạnh không nói một câu. Điểm Mặc theo ở phía sau, lại sờ sờ ngực chính mình, không biết vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

” Điểm Mặc, ngươi có biết trong cơ thể chính mình có tiên khí sao?”

Thanh Vũ đột nhiên mở miệng, Điểm Mặc ngẩn người, vẻ mặt đại ra mà tỏ vẻ chính mình không hiểu được lời y nói. Thanh Vũ khẽ thở dài một tiếng, lại nói:

” Ngươi vốn nên là yêu, vừa vặn trên người lại mang theo một cổ tiên khí, ngươi một chút cũng không biết gì sao?”

Điểm Mặc sững sờ, mở hai tay ra quơ quơ trên dưới, bối rối lắc đầu:

” Cái gì tiên khí? Ta, ta không biết a.”

“..... Ngươi nói cho ta biết, ngươi là như thế nào tu luyện thành yêu?”

Thanh Vũ không nghĩ dọa hần, lôi kéo tay hần ngồi xuống, chính mình đứng bên cạnh suối nước chảy róc rách, dưới thủy ảnh có chiếu ra khuôn mặt của cả hai, nhưng thâm tâm y lại không có vui mừng như ngày xưa.

Điểm Mặc lách nghiêng đầu, không biết như thế nào mở miệng, suy tư một phen mới nói:

” Bộ tộc chúng ta vốn là có thể hóa yêu, ta từ nhỏ liền đi theo mọi người tu luyện, không đến mười năm liền tu thành bán yêu, chính là còn không có thể hóa thành hình người. Thẳng đến có một ngày, tu vi của ta đột nhiên tiến bộ thật lớn, không biết như thế nào lập tức liền tu thành.”

” Ngày đó đã xảy ra cái gì?” Thanh Vũ cầm cổ tay hần truy vấn.

” Ách.....”

Điểm Mặc hạ tầm mắt nghĩ lại, dù sao sự tình đã qua đi trăm năm, rất nhiều đều nhớ không rõ, chỉ nhớ rõ ngày nào đó quá mức đặc biệt, làm cho hần một cái nho nhỏ bán yêu trực tiếp tu luyện thành người, so đồng tộc đều sớm hơn cơ hồ hai mươi năm.

Đem trí nhớ trong đầu hết thảy lật ra đến, nhất kiện kiện xem đi qua. Bỗng nhiên, hần nhớ tới một cái hình ảnh, thiếu chút nữa liền theo mặt đất nhảy dựng lên, cũng may Thanh Vũ rất nhanh liền đè lại hần, hần thể này mới vội vã nói:

” Ta, ta nhớ ra rồi. Ta ngày đó ở trong rừng cây bay, đột nhiên thấy cái gì đó sáng lên ở đầu cành cây. Người cũng biết chim khách chúng ta thích mấy thứ tỏa sáng mà, ta lúc đó cũng vui vẻ, nghĩ mang về cho đồng tộc cùng xem, kết quả, mới tới gần, thứ đó đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi. Ta cũng không nghĩ nhiều, kết quả không bao lâu liền..... Tu thành.....”

Điểm Mặc nói rất là thoải mái, nhưng rơi vào trong tai Thanh Vũ lại làm cho y vô cùng khiếp sợ, tiếp theo đó là nồng đậm mất mát cùng vô lực.

Thanh Vũ trầm mặc hồi lâu, chậm rãi cầm tay trái Điểm Mặc, cùng chính tay mình giơ giữa không trung.

Khi Điểm Mặc còn đang nghi hoặc, lại chợt thấy trong tay lẫn nhau thoáng hiện nhiều điểm ánh sáng nhạt, từ khe hở giữa hai bàn tay thẩm thấu ra. Thanh Vũ thể này mới buông ra tay hần, liền thấy một đoàn không ngừng phiêu phù lấp lánh quang mang giữ không trung.

Điểm Mặc lẳng lẳng nhìn chăm chăm đoàn sáng kia, đột nhiên bưng kín miệng, thiếu chút nữa liền thất thanh kêu lên. Mà Thanh Vũ chính là thản nhiên hỏi một câu:

“ Thứ này chính là ngày đó ngươi nhìn thấy sao?”

Điểm Mặc mạnh gật đầu, tuy nói ngày đó hắn vừa tiến lên, thứ kia liền phút chốc tiêu tán, nhưng dù sao cũng nhớ rõ bộ dáng của nó, cho dù trải qua trăm năm phai nhạt rất nhiều, nay lại lần nữa xuất hiện trước mắt, vẫn cứ làm cho kí ức của hắn hazy còn mới mẻ, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Thanh Vũ nhẹ nhàng vung tay lên, đoàn hào quang kia liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tiếp theo làm như lẩm bầm lầu bầu bần, mở miệng tự thuật:

” Ta vốn là phạm nhân, từ nhỏ bị đưa đi tu tiên, đợi lúc chân chính tu thành tiên, lại cảm thấy mất đi một vật trọng yếu gì đó. Dung Vân tiên quân thấy ta, liền báo cho biết,ta có lẽ là khi thăng tiên gặp kiếp số, vô ý mất tâm hồn, cho nên không có thất tình lục dục.”

Điểm Mặc nghe được trong lòng đột nhiên nhảy loạn, thế này mới nhớ tới bản thân không nghe thấy tiếng tim đập của y, không khỏi đè ngực chính mình, giống như có thể cảm nhận được buồn khổ của y.

Nhưng với Thanh Vũ mà nói, y đã muốn mất đi tâm, tự nhiên cũng sẽ không cảm giác đến buồn khổ cùng đau thương.

“ Một trăm năm này, ta đều là thường thường thân nhiên vượt qua, Thăng đến gặp ngươi, vốn nên mất tâm, ta thế nhưng lại thấy tâm động, điều này làm cho ta có loại cảm giác chân chính còn sống, do vậy mới thích cùng ngươi ở cùng một chỗ”

” Vô luận ngươi là cái gì, chỉ có ngươi mới có thể làm ta động tâm động tình. Tiếp xúc càng lâu, ta liền càng là vui mừng, hận không thể lúc nào cũng đều được ở bên ngươi. Ly khai ngươi, lòng ta cứ như mất mát thật lớn, như thế nào cũng vô pháp bù lại.”

” Thanh Vũ.....”

Điểm Mặc đã muốn nghe ra manh mối, trực giác nói cho hắn không nên tiếp tục nghe, hắn liền muốn nói gì đó cản lời Thanh Vũ, nhưng mà Thanh Vũ lắc đầu, vẫn là nói tiếp:

” Ta cứ nghĩ ngươi là định mệnh của ta. Một người vô tâm như ta, chỉ có ngươi mới có thể cho ta cảm nhận được cái gì gọi là hỉ nộ ái ố, lúc trước, ta cứ tưởng này là trời xanh an bài. A, không nghĩ tới ...”

Thanh Vũ cười một nụ cười chua xót không chịu nổi, đột nhiên lấy tay đè ngực, sắc mặt lại tái nhợt vài phần.

” Không nghĩ tới, cho tới nay..... Ta đúng là vì chính mình mà động tâm.”

Không trung lại lần nữa hiện ra đoàn hào quang kia, Thanh Vũ sâu kín nhìn chằm chằm nó, trong mắt lại có vẻ thập phần vô thần, hơn nữa ngày mới nói với Điểm Mặc, hoặc cũng như nói với chính mình:

” Đây..... Đúng là tâm hồn của ta.”

Điểm Mặc mạnh đứng dậy rút lui vài bước, mà theo động tác của hắn, đoàn hào quang kia cũng biến mất theo. Hắn thất thần lắc đầu, trong miệng thì thảo lẩm bầm:

” Cái gì tâm hồn, cái gì vì chính mình động tâm, ta căn bản nghe không hiểu.”

” Ngươi sẽ không nghe không hiểu!”

Thanh Vũ cũng đứng lên, một tay bắt lấy cánh tay hắn nắm chặt, quát:

” Nó chính là tâm của ta, ta thăng tiên mất đi tâm hồn! Lại mặc danh kỳ diệu chạy tới trên người của ngươi, cho nên mới sẽ làm cho ngươi tăng tiến tu vi, ngươi mới có thể tu luyện mà thành, cũng bởi vì có nó, các yêu loại khác mới không dám thân cận ngươi. Mà ta..... A, chính là bởi vì cùng tâm của mình gần nhau, nó mới có phản ứng, biến thành giống như ta động tâm!”

Hồn phách thất lạc của mình tự nhiên có thể nhận chủ, cho dù kí sinh trong cơ thể người khác, nhưng khi bản thể tiếp cận, cũng sẽ phát huy tác dụng vốn có.

Tâm hồn y ở trong cơ thể Điểm Mặc, bởi vì hần tiếp cận mà có cảm giác, do đó cùng hần gần gũi, làm ra phản ứng thất tình lục dục nên có. Khi rời khỏi Điểm Mặc quay về thiên giới, tâm hồn lại không ở bên cạnh, y cũng quay về trạng thái vô tâm vô tình.

Cho nên cũng chỉ có thời điểm y ở bên người Điểm Mặc, mới có thể có các loại tình cảm, một khi chia lìa, lại lần nữa hờ hững xử sự.

Cho tới nay đều nghĩ bản thân tâm động chính là một loại ảo giác, quá mức yêu thích Điểm Mặc cho nên mới sinh lỗi. Sao dự đoán được kia cũng không phải cái gì ảo giác, mà là y thật sự tâm động.

Chính là, kết quả lại là chân tướng nực cười như vậy

10. Chương 10

Điểm Mặc chưa bao giờ gặp qua Thanh Vũ như vậy, trong mắt y không còn nhu tình như ngày xưa, chỉ còn một mảnh lạnh như băng, thậm chí còn có thể từ trong đáy mắt xem ra vài phần Thảm oán!

Y đang trách cứ chính mình sao?

Trách mình đoạt mất nhân gian tâm hồn của y? Làm y chịu trăm năm cô tịch, cuối cùng còn hiểu sai mà nghĩ đã yêu chính mình, nhưng thực tế bất quá chính là y cùng tâm của y sinh ra cộng minh mà thôi?

Điểm Mặc dù có không thông minh, vừa rồi Thanh Vũ rống giận hần cũng nghe rất rõ ràng, lại nhịn không được thống hận chính mình vì sao lại hiểu hết như thế, còn không bằng tiếp tục giả bộ hồ đồ không biết, cũng có thể lừa dối chính mình nhất thời.

Thanh Vũ tất nhiên là cảm xúc kích động, đã muốn không biết chính mình đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì:

” Trách không được ngày đó người ta sẽ gặp nhau, có lẽ căn bản cùng với việc ta đánh đàn không có quan hệ, bất quá là tâm hồn ta trong thân thể người chỉ dẫn người tới tìm ta thôi!”

Nghe vậy, Điểm Mặc khó có thể tin tưởng mắt ...

Nếu lời nói mới này của y hần còn có thể lí giải, vậy những lời này cũng làm như đâm nát trái tim hần.

Y rõ ràng là..... Phủ nhận cảm tình của chính mình đối với y.....

” Người như thế nào có thể nói như vậy!”

Điểm Mặc cũng nóng nảy, hai mắt đỏ hồng hờ:

” Ta là thật sự thích nghe người đánh đàn, sau lại người còn đối ta tốt như vậy, ta, ta mới—”

” Ta đây nếu không để ý tới người, người cũng sẽ không có cảm tình với ta đi. Nói cho cùng, đều là bởi vì tâm hồn của ta mà thôi.”

” Không phải như thế!”

Điểm Mặc tức giận đến mức cơ hồ giơ chân, nhưng sau khi cần môi suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết phải phản bác như thế nào. Cái gì tâm hồn không tâm hồn, y đem hết thấy đều quy về tâm hồn của y, vậy từng chút từng chút tình cảm lâu nay, chẳng lẽ đều là giả?

Nhìn Thanh Vũ thờ ơ, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn như cũ tràn đầy lạnh như băng, Điểm Mặc còn đang tức giận ủy khuất bỗng nhiên im lặng lại.

Hần biết chính mình không thắng, không có khả năng nói động người trước mắt. Bởi vì một cái chân tướng tình linh hiện ra này, đối phương có thể đơn giản như thế, đem bao nhiêu ngày ngày đêm đêm làm bạn bỏ qua không còn một mảnh.

Đối phương động tâm là giả, liền ngay chính hần động tâm cũng là không chân thật!

Lấy một lần âm thác dương sai hơn trăm năm trước, y phủ định hết thấy yêu say đắm quần quýt si mê.

Điểm Mặc cảm thấy ánh mắt toan sắp tới lợi hại, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên có chút mơ hồ. Nhưng hấn lại cố gắng nhìn xuống, cố gắng làm cho ngữ khí của chính mình chẳng phải thê thảm:

” Vậy người nói làm sao bây giờ, ta như thế nào mới có thể đem tâm hồn trả lại cho người?”

Thanh Vũ trầm mặc không nói, Điểm Mặc chạy đến trước mặt y lại hỏi một tiếng:

” Người nói cho ta biết, tâm hồn như thế nào mới có thể trả lại cho người? Người cầm lại đi, người liền đầy đủ, sẽ không tái vô tâm vô tình.....”

Nhưng mà người lúc này gần tâm hồn người như thế, rõ ràng mới là tối vô tình!

Nói xong lời cuối cùng, Điểm Mặc cuối cùng nhìn không được rút nước mắt, thanh âm cũng tràn đầy nước nỡ, rốt cuộc không thể nói tiếp, chỉ có thể cúi đầu, không nghĩ để y nhìn thấy trò hề của mình.

Thanh Vũ không có nhìn hấn, vẫn như cũ che chính mình ngực, qua hồi lâu mới nhẹ nhàng nói một câu:

” Không cần.”

Điểm Mặc mạnh ngẩng đầu, nhưng ánh vào mắt hấn đó là một trận tiên vụ lượn lờ, chờ sau khi hết thấy tiêu tán, sớm không còn thân ảnh Thanh Vũ.

Hấn liền như vậy đột nhiên đi rồi, về sau cũng sẽ không tái trở lại bên người chính mình.....

Điểm Mặc ngơ ngác nghĩ, trong lòng giống như bị đao nhọn một lần một lần khắp nơi đâm thủng, chỉ cảm thấy đau triệt nội tâm, làm cho hấn không còn lực đứng thẳng, buông người quỳ trên mặt đất ...

Nước mắt từng hạt thật lớn rơi bùm bùm xuống mặt đất, hấn cắn nát môi quyết không cho bản thân phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, một tay cũng đè ngực, thật giống như động tác của Thanh Vũ lúc trước.

Quái lạ, hấn như thế nào cũng không cảm giác thấy tim đập?

Có lẽ là vì nơi này rất đau, làm cho tất cả cảm giác khác đều chết lặng đi.....

=====

Thanh Vũ thất hồn lạc phách về tới thiên giới, lại cảm thấy trái tim chính mình vẫn âm ỉ đau như cũ.

Rõ ràng đã muốn ly khai Điểm Mặc, vì sao tâm y còn có thể có phản ứng.....

Thất tha thất thế về tới chính mình chỗ ở, xuất ra trường kiếm rất lâu bản thân chưa động tới, muốn dựa vào việc đánh đàn ngưng thần tĩnh tâm. Nhưng mà vừa kích thích vào thanh âm, tay y phút chốc lại cứng đờ, cuối cùng một tiếng cũng không đánh ra được.

Chỉ cần đánh ra, đau đớn trong lòng sẽ trở nên dữ dội kịch liệt.

Y đơn giản đi tới bên cạnh đình viện, trước đây trừ bỏ chạy tới nhân gian, y chỉ thích ở nơi đây đánh đàn. Chính là nay không có ý tứ chơi đàn, chỉ có thể dựa vào cây trụ trước đình, suy tư về hết thấy phát sinh lúc trước.

Y cơ hồ sắp quên bản thân lúc ấy đến tột cùng đã nói những gì với Điểm Mặc, chỉ biết đối mặt với sự thật tâm hồn của chính mình ở trên người hấn, y liền cảm thấy vạn phần vô lực cùng hừng hửng!

Y sợ cảm tình này đều là giả, y thậm chí vô cùng thâm oán, oán Điểm Mặc cùng chính y, càng oán thượng thiên đùa giỡn lòng người.

Một khi động tâm, mới biết lúc trước trăm năm chỉ cô tịch.

Quan hệ giữa y cùng Điểm Mặc , bởi vì một cái tâm hồn, trở nên thật sự quá mức mâu thuẫn cùng hoang đường.

Bọn họ cộng đồng cảm thán cô độc tịch liêu mỗi người trước đó phải chịu, do đó mới có ngày sau chậm rãi tích lũy cảm tình, nhưng không có dự đoán được phân cô tịch này đúng là họ cho chính nhau.

Y mất tâm hồn chính mình, từ nay về sau không biết yêu hận tình sầu, một số gần như cái xác không hồn.

Điểm Mặc có tâm hồn y, từ nay về sau không được đồng loại sử dụng, ngày càng quái gở đáng thương.

Nếu phải oán hận trăm năm cô tịch này, bọn họ nên trách tội lẫn nhau, nhưng mà cuối cùng cũng là âm thác dương sai yêu nhau!

..... Trên đời sao lại có chuyện châm chọc như thế này?

Nhưng mà, đương lúc Điểm Mặc dùng thanh âm bí ẩn như vậy hỏi y, muốn như thế nào mới có thể đem tâm hồn trả lại cho y, y lại nhận không được lùi bước, thậm chí giống như chạy trốn biến mất trước mặt hắn!

Y có càng nhiều băn khoăn, càng nhiều sợ hãi. Rõ ràng Điểm Mặc nói đúng vậy, y cầm lại tâm hồn sẽ không còn nữa không trọn vẹn, từ nay về sau có thể như thường nhân có hỉ nộ ái ố, có thể đi yêu, đi hận.....

Vậy y đến tột cùng đang sợ cái gì.

Thanh Vũ cúi đầu nhìn bàn tay của mình, nhớ tới cảnh bàn tay y cầm tay Điểm Mặc, làm cho tâm hồn y nương tâm mạch lẫn nhau hiện hình.

Kia đó là tâm hồn chính mình, chứa đựng tất cả cảm xúc mình có trước đó, bởi vì chính mình đã đến mà rung động, theo chính mình rời đi mà yên lặng.

Y chung quy..... Vẫn là sợ mình tâm động sai lầm vì tâm chính mình!

Cứ việc ở trước mặt Điểm Mặc ,y nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, bản thân động tâm bất quá là vì tiếp cận tâm hồn, mà Điểm Mặc động tình cũng là bởi vì tâm hồn của y dẫn dắt cả hai. Nhưng mà mấy lời đó bất quá là lời phiến diện của hắn, thẳng đến một khắc cuối cùng, đáy lòng vẫn là càng nguyện ý tin tưởng, bọn họ là thật lẫn nhau yêu nhau.

Nhưng mà nếu cầm lại tâm hồn, sở hữu cảm tình cũng về tới trên người chính mình, không bao giờ nữa hội cùng Điểm Mặc sinh ra liên hệ.

Đến lúc đó, y có thể hay không bị ai phát hiện, y thật sự chưa từng có yêu Điểm Mặc? Tất cả những gì y suy diễn chính là sự thật, thật sự chỉ là một hồi hiểu lầm?

Mà Điểm Mặc đã từng hỏi qua y, vì sao đối với hắn tốt như thế? Nếu như lúc trước y gặp là người khác, có thể hay không vẫn đối với hắn tốt như vậy?

Y sợ nhất chính là điểm này, sợ chính mình sử dụng động tâm, cùng Điểm Mặc không có gì quan hệ.

11. Chương 11

Vừa nghĩ, Thanh Vũ chưa dứt nụ cười, rõ ràng là chính bản thân y phủ nhận tình cảm của bọn họ trước, hiện tại lại nhận không được khiếp đảm hoài nghi

Buồn cười đi qua, dày đặc bị thương phô thiên cái địa đột kích đến, cơ hồ muốn làm cho y thở không được. Cảm giác được trên mặt truyền đến một chút ướt át, y theo bản năng lấy tay sờ sờ, nhưng lại đụng đến một phen nước mắt.

Đương thời điểm Dung Vân đi tới, thấy đó là y mặt không chút thay đổi rơi lệ, làm cho hắn vô cùng giật mình, chạy nhanh chạy tiến lên hỏi:

” Sao lại thế này?”

Thanh Vũ dờ dẫm lắc đầu, Dung Vân nghĩ lại một chút, mới hỏi:

” Người cùng tên tiểu yêu kia..... Người phát hiện tiên khí trên người của hắn?”

Nghe vậy, Thanh Vũ thế này mới nhìn về phía hắn, thản nhiên nói một câu:

” Kia thật là tâm hồn của ta.”

Dung Vân ngẩn ra, kỳ thật phía trước hần quả thật có đoán như thế, lúc ấy hần mới cảm thấy vô cùng khiếp sợ, lại cuối cùng không có nói thẳng với Thanh Vũ. Nay chân tướng là bên trong dự kiến, nhưng mà hần vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

Tuy rằng không rõ yêu vật kia đến tốt cùng là như thế nào chiếm được Thanh Vũ tâm hồn, rồi sau đó còn chó ngáp phải ruồi mà gặp nhau. Hần nguyên bản đối với yêu loại thập phần bài xích, nhưng với chuyện này, hần lại không có cách nào dùng quan niệm tiên yêu đơn giản đi bình phán hai người họ.

Dù sao nếu không phải bởi vì tâm hồn, bọn họ cũng sẽ không liên lụy cùng một chỗ.....

” Hần nói muốn đem tâm hồn trả lại cho ta, nhưng ta đào tẩu.”

Thanh Vũ bỗng nhiên mở miệng, Dung Vân chấm dứt tự hỏi, ngược lại hỏi y:

” Vì sao không cầm lại nó?”

” Người cũng hiểu được ta nên cầm lại sao.” Thanh Vũ than một tiếng,

” Tâm hồn ở lại hần nơi đó, tình ý của ta và hần sẽ không có biến mất. Ta chỉ sợ ta cầm tâm ta trở về, sẽ hoàn toàn đánh mất tình yêu ta dành cho hần”

Nói xong, y lại cảm thấy trong lồng ngực đau khổ vô cùng, không khỏi nhíu mày, vươn tay đè ngực:

” Quái, ta đều trở lại thiên giới, vì sao nơi này còn có thể ẩn ẩn đau.”

Dung Vân không nói, lại thẳng tắp nhìn về phía y, trong ánh mắt tràn đầy ý vị sâu xa. Hồi lâu, hần mới cúi đầu mở miệng:

” Ta vốn là không thể chấp nhận tiên yêu lui tới, nhưng các người như vậy..... Ta chỉ muốn nói, người chó suy nghĩ quá nhiều. Tình chi một chữ..... Không phải bằng lí trí là người có thể phỏng đoán thông thấu.”

Thanh Vũ kinh ngạc nhìn lại hần, Dung Vân cũng không nói gì thêm, chính là lắc lắc đầu liền xoay người rời đi.

Tình chi một chữ.....

Chẳng lẽ, y tịch mịch lâu lắm, ngược lại lòng không hiểu sao?

Ngực bỗng trở nên kịch liệt đau đớn, Thanh Vũ nhìn phía bốn phía biển mây, lại nhớ đến đủ loại tình cảnh khi mình mang Điểm Mặc đến xem biển, nhớ đến nụ cười sáng lạn của hần, còn có tình yêu nảy mầm giữa cả hai ...

Nếu y chưa từng vì Điểm Mặc động tâm động tình, lại như thế nào trăm phương nghìn kế nghĩ làm cho đối phương khoái hoạt, cần gì phải trăm phương ngàn kế chỉ vì nhìn hần kinh hỉ miệng cười?

Khi y ở thiên giới xa xôi, vô tâm vô tình, lại vẫn như cũ biết lúc nào cũng vương bận điểm Mặc. Nhớ tới bộ dáng mẫn nhãn bi thương của hần lúc ấy, tâm y như bị cái gì đâm thấu, thống khổ phi thường.

Điểm Mặc từng hỏi y yêu là cái gì, y từng cười Điểm Mặc có phải hay không không hiểu yêu.

Nhưng kết quả, chính bản thân y mới là người cái gì cũng không hiểu!

Điểm Mặc Điểm Mặc

Trong đầu tất cả đều là hần thân ảnh, mỗi cái nhíu mi, mỗi một nụ cười đều rõ ràng như thế.

Y muốn tìm Điểm Mặc, y như thế nào có thể vì tức giận mà bỏ qua, không để ý Điểm Mặc đây?

Cho dù cảm tình lúc trước là có tâm hồn tham gia, nhưng, thì tính sao, y làm sao không thể lại yêu Điểm Mặc thêm một lần?

Không rõ chính mình vì sao sẽ mê thất lâu như thế, lại nhần tâm từ bỏ Điểm Mặc. Y ngay cả ở trên trời còn cảm thấy đau lòng vô cùng, vậy có được tâm hồn của y Điểm Mặc, nhất định sẽ còn đau hơn y hàng vạn lần!

Y bỗng nhận ra bản thân mình là cỡ nào vô tâm vô tình, thế nhưng có thể đi thương tổn người mà y thương yêu nhất.

Thực xin lỗi, Điểm Mặc

Không biết ở thiên giới trì hoãn bao lâu, phía dưới có thể hay không lại qua bao nhiêu tháng, Thanh Vũ vội vàng chạy về thế gian, dựa vào hơi thở tìm kiếm Điểm Mặc.

Ngay từ đầu thẳng đến trước khe núi mà đi không có kết quả, lại ôm một tia hy vọng chạy đến Đông hải, nhưng mà từ giờ đều là y dùng tiên lực bay vọt Thiên sơn vạn lĩnh dẫn người nhìn biển, bằng chính hần một cái nhỏ nhỏ điều yêu lại như thế nào khả năng một mình tiến đến, quả nhiên đến bờ biển, cũng không có cảm giác được Điểm Mặc tồn tại.

Thiên hạ to lớn, y tìm hồi lâu cũng không có nhận thấy được hơi thở của Điểm Mặc, trái tim bản thân còn đang không ngừng đau đớn, điều này làm cho y gần như trở nên điên cuồng.

Là chính y đã đánh mất Điểm Mặc

Vẫn là Điểm Mặc trốn tránh không muốn thấy y.....

Rốt cục, sau khi vượt qua một ngọn núi, y bỗng nhiên cảm giác được một tia hơi thở mỏng manh, vô cùng quen thuộc, một hơi thở y vô cùng tưởng niệm. Thật lâu tìm cuối cùng chiếm được hồi báo, Thanh Vũ trong lòng chứa đầy hy vọng, vô cùng kinh hỉ tìm đến hơi thở kia.

Đi một hồi lâu, nhìn cây cối rậm rạp trước mắt, Thanh Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ là tiểu chim khách về tổ, cũng không có nhiều hơn suy tính, bước chân trở nên nhanh hơn. Nhưng là một đường xuyên qua bụi cỏ xâm nhập, cuối cùng nghênh đón y, cũng là mấy chích trần ngập yêu khí..... Hồ ly?

” Người là thần tiên?! Như thế nào lại chạy đến đây? “

Mấy con hồ ly thấy y đều co rúm lại, trước lui ra phía sau vài bước, trong đó một con lớn gan mới dám hướng phía y rống.

Thấy thế, Thanh Vũ mới nhớ tới chính mình quên thu liễm tiên khí, trách không được kinh hách đến bọn họ. Bất quá lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, y cảm thấy hơi thở Điểm Mặc ngay tại phụ cận, phương hướng mình đang đi nhất định chính xác.

Về phần lũ hồ yêu trước mắt

” Thật có lỗi, ta vô tình quấy rầy, chính là nghĩ đến tìm người.”

” Tìm người? Đây là địa bàn tộc hồ ly chúng ta, không có người!”

Con hồ ly lớn rống xong, mấy con hồ ly khác cũng ngao ngao theo vài tiếng, biểu đạt sự khinh thường của bọn họ.

Có lẽ là do ở gần tâm hồn, Thanh Vũ có thể cảm giác được mấy cảm giác đó, lại bất đắc dĩ cười cười:

” Là ta nói sai rồi, ta tìm xác thực không phải người, nhưng là không phải hồ tộc, mà là..... Một con chim khách yêu.”

” Di? Lão đại, người nghe y nói chim khách yêu!”

” Y nói là Mặc Mặc sao?”

” Y làm sao mà biết được.....”

Mấy con hồ ly thất chủ bất thiết bắt đầu nhón nháo, nhưng Thanh Vũ rõ ràng nghe được bọn họ nói cái gì Mặc Mặc, nhất thời hai mắt tỏa sáng, kinh hỉ chạy tiến lên hỏi:

” Các người nhận thức Điểm Mặc sao? Hần thật sự ở trong này?”

” Y!”

Thấy hần tới gần, lũ hồ ly trăm miệng một lời thét chói tai, liên tục thối lui, vẫn là con hồ ly lớn gan kia tiếp tục quát:

” Thần tiênNgườiNgườiNgườiNgười dừng lại đây! Chúng ta mới không biết cái gì mặc, cũng không có cái gì chim khách!”

” Đa tạ.”

Thanh Vũ cười nói cảm ơn, cũng không tiếp tục để ý tới bọn họ, thẳng thi triển tiên vụ cách đi, mấy con hồ ly hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

” Lão đại, người nói y cảm ơn người làm cái gì?”

” Lão đại a a a! Hắc ...HắcHắc..... Hắc là không phải xông vào aaaaaaaaaaaaaa!”

” Ô ô..... Nữ vương đại nhân sẽ giết chết chúng ta!”

” Ta xem nữ vương đại nhân sẽ bị y giết trước aaaaa.....”

” Cảm miệng! Cư nhiên dám nói như thế, không muốn sống nữa phải không!”

12. Chương 12

Thanh Vũ vội vã hướng bên trong đi tới, không để ý lũ hồ ly thấy y đều bỏ chạy, thậm chí có con đã muốn hóa thành hình người, lại vẫn ôm đầu bận chạy. Y không rảnh bận tâm, chỉ biết dựa theo hơi thở tìm về phía trước, nhưng mà khi vừa mới tới một cửa sơn động, không trung bỗng nhiên hiện lên một đạo hồng quang, liền gặp một hồng y nữ tử chặn đường.

Nàng kia ăn mặc diễm lệ, dung mạo xinh đẹp, một đôi con mắt sáng lộ ra vài phần dụ dỗ, ngả ngón nhìn y, thanh âm tràn đầy mềm mại đáng yêu lại cổ ý ép tới có chút trầm thấp:

” Vị tiên nhân này, như thế nào lại chạy tới nơi của chúng ta, không sợ làm bẩn mắt tiên nhân sao?”

Thanh Vũ thấy nàng mặt mày tràn đầy mỉa mai hoặc, lại còn mang theo vài phần khí chất, hơn nữa yêu khí sâu nặng, lập tức xác nhận nàng là thủ lĩnh nơi này, liền hơn vài phần cung kính:

“ Thật có lỗi, tiểu tiên danh gọi Thanh Vũ, là vì tìm kiếm người yêu nên mới đến đây.”

” Người yêu?”

Nữ tử cúi đầu cười, hướng y quăng cái mị nhãn:

” Không nghĩ tới đường đường tiên nhân, lại tìm cái hồ ly tinh làm tình nhân nha, hi hi~”

” Không, người yêu của ta đều không phải là hồ tộc, mà là một con chim khách yêu, tên là Điểm Mặc.”

Dừng một chút, Thanh Vũ lại nói:

” Ta dựa vào hơi thở của hắn mới tìm được nơi này, mong rằng cô nương chỉ dẫn.”

” Nga~ nguyên lai là tiểu chim khách kia a.”

Nữ tử cười tràn đầy thâm ý, thế này mới cao thấp đánh giá y, thường thường còn phát ra thanh âm chặc chặc.

Thanh Vũ thấy phản ứng này của nàng, lại xác định Điểm Mặc ngay tại nơi này, thậm chí các hồ yêu nơi đây đều nhận thức hắn, tuy rằng không biết đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng mà y thầm nghĩ mau chút nhìn thấy Điểm Mặc...

” Thật có lỗi, cô nương, ta—”

Thanh Vũ còn đang muốn nói, ngực lại bỗng nhiên đau nhói một chút, tuy rằng cơn đau tới rất nhanh biến mất cũng nhanh, nhưng mà so với tất cả trước kia đều mãnh liệt hơn nhiều. Y cả kinh, cũng không tiếp tục để ý nữ tử kia, thẳng hướng bên trong sơn động xông tới.

Nữ tử cười khanh khách nhìn bóng dáng y đi xa, lúc này mới trằm mặt hừ lạnh một tiếng, lập tức thập phần khinh thường phun ra ba chữ:

”Phụ lòng hán!” (Kim Thượng Thiêm Hoa : Kể bạc tình!)

Trong sơn động thập phần sạch sẽ, không có ẩm ướt bẩn thỉu như trong tưởng tượng, giống như vẫn luôn có người quét dọn, chăm sóc qua. Thanh Vũ càng đi vào bên trong, ngực liền càng cảm thấy đau đớn.

Trong chỗ sâu, ánh nắng khó có thể chiếu xạ, cũng không có đốt lửa, có vẻ tương đối hắc ám, y chỉ có thể dựa hoàn toàn vào hơi thở mà đi từng bước cẩn thận về phía trước, lại bỗng nhiên thấy một thân ảnh mờ hồ xa xa làm y vui mừng quá đỗi, vội vàng vọt qua, miệng còn gọi khẽ:

”Điểm Mặc, Điểm Mặc?”

Người nằm trên mặt đất không hề đáp lại, Thanh Vũ có chút bất an, nhưng vẫn đi đến bên cạnh hắn, chậm rãi quỳ xuống xem xét, thẳng đến khi thấy được dung nhan thanh tú mà hơi non nớt kia, y mới có thể hoàn toàn nhẹ nhõm thở ra một hơi, trong lòng lập tức tràn đầy sung sướng.

”Điểm Mặc..... Rốt cục tìm được người.....”

Thanh Vũ đem hắn từ trên mặt đất ôm vào trong lòng, từ mất rồi có lại mà vô cùng kinh hãi. Nhưng mà từ đầu đến đuôi Điểm Mặc đều không có phản ứng, hồi lâu y mới phát hiện không đúng, nhưng trong này âm u không thấy rõ cái gì, đành phải ôm người hướng bên ngoài sơn động chạy đi.

Ngoài động đã muốn không có thân ảnh nữ tử lúc này, Thanh Vũ đem Điểm Mặc cẩn thận đặt ở trên cỏ, thế này mới không khỏi chấn động, chỉ thấy Điểm Mặc sắc mặt trắng bệch, dung thần tiêu tụy, cơ hồ chính là hít vào nhiều thở ra ít, có vẻ thập phần suy nhược, so với bộ dáng hoạt bát khả ái vô cùng tinh thần trước kia cứ như hai người.

”Điểm Mặc! Người tỉnh tỉnh!”

Thanh Vũ lắc lắc hắn, vui sướng lúc trước đã bị doa đi hơn phân nửa, nồng đậm khủng hoảng lại lần nữa thẳng tắp bay lên. Ngay lúc này, bên cạnh xuất hiện một người, chính là hồng y nữ tử ban nãy.

”Hắn thực ngốc.”

Nữ tử ngồi ở bên người Điểm Mặc, nhìn hắn nhẹ nhàng mà nói một câu. Thanh Vũ ngẩn ra, vô thức nhìn về phía nàng:

”Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Nữ tử không có quan tâm y, chính là thở dài một tiếng, thế này mới lại chậm rãi nói:

”Nửa năm trước, hắn chạy tới hồ thôn chúng ta, há mồm liền hỏi ai sắp độ thiên kiếp. Chúng ta nghe chỉ cảm thấy mạc danh kỳ diệu, nếu không phải nhìn hắn lo lắng, sẽ nghĩ hắn là đến quấy rối.”

”Thiên kiếp.....”

”Ta là thủ lĩnh nơi này, hắn thấy ta, vẫn là hỏi câu nói kia, lại hỏi nhiều một câu, thiên kiếp có phải có sét hay không, nếu như không tránh được, có phải hay không sẽ hồn phi phách tán?”

”Ta nói đây là vấn đề ngu ngốc, quan tâm gì này đó có không. Không nghĩ tới hắn sau này quả thật chạy tới nơi hồ nhi đang độ thiên kiếp, đi theo cùng nhau chịu sét đánh. Người nói hắn có ngốc hay không?”

Thanh Vũ nghe được kinh hãi đảm chiến, nhất tưởng đến Điểm Mặc đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, lại nhìn nhìn dung nhan tái nhợt của người kia, nhất thời đau lòng vạn phần.

”Ta ngay từ đầu nghĩ hắn là kẻ ngu ngốc đi tìm chết, đến sau lại mới biết được..... Hắn là cái si tình ngu ngốc. Nói đến nói đi, chính là ngu, chính là ngu.”

”Có... ý tứ gì?”

Không có để ý đến tiếng cười mỉa trong miệng của nàng, Thanh Vũ vội vàng truy vấn một câu, đã thấy nữ tử trái lại theo dõi y, trong đôi mắt mị hoặc hơn vài phần bất mãn cùng khinh thường.

” Người chính là tên tiên nhân mà hần tâm tâm niệm niệm đi? Hần muốn đem linh hồn nhỏ bé của người trả lại cho người, lại không biết phương pháp, đã vậy còn muốn dựa vào thiên kiếp đánh tan làm hồn phách chia lìa, đem linh hồn thuộc về người tách ra.”

Thanh Vũ phát mộng, thân thể cũng không khỏi run rẩy tại chỗ. Y giật mình tròng lớn mắt, thống khổ cùng toan sắp tràn đầy trái tim, càng nhiều cũng là đối Điểm Mặc thật sâu áy náy cùng đau tích.

Đứa ngốc này, thế nhưng lại dám nghĩ và dùng biện pháp đó, muốn tách tâm hồn ra trả lại cho y

Đứa ngốc..... Thật khờ.....

Thanh Vũ run run đưa tya xoa xoa hai má không có chút huyết sắc của Điểm Mặc, hần gầy thiệt nhiều, trước kia y còn có thể thân thiết xoa bóp khuôn mặt của hần, hiện tại nó đã muốn gầy không còn thịt, cũng không biết hần đã chịu bao nhiêu tội

Không, y như thế nào có thể nói Điểm Mặc ngốc, tối ngốc rõ ràng là chính mình, thế nhưng ngốc đến độ không rõ tình yêu với Điểm Mặc, ngốc đến phủ nhận cảm tình giữa đôi bên, ngốc đến lâu như vậy mới biết được chạy tới tìm về Điểm Mặc đã chịu đựng quá nhiều tổn thương.

Nữ tử giống như không có nhìn thấy sự bi thương của y, lại cố ý thêm lửa vào, vẫn cứ tiếp tục nói:

” Cũng may thiên kiếp đối với kẻ độ kiếp tác dụng lớn nhất, đối với một ngoại nhân như hần thương tổn không quá lợi hại. Nhưng mà nửa năm này hần không biết đã chịu bao nhiêu lôi điện, đừng nói cái linh hồn nhỏ bé của người, ta xem ngay cả linh hồn nhỏ bé của hần sớm muộn cũng tan biến.”

” Thực xin lỗi.....”

Thanh Vũ gắt gao cầm cổ tay gầy yếu của Điểm Mặc, tiếp theo đem bàn tay của hần đặt ở bên môi hôn hôn, nước mắt từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống, đọng trên mu bàn tay khớp xương rõ ràng của Điểm Mặc, làm cho cổ họng y bây giờ nghẹn ngào chua xót

” Ta xem người cũng không phải vô tâm vô phế như vậy, người đem hần mang đi đi, làm cho hần về sau đừng có lại đến đây.”

Nữ tử không kiên nhẫn hướng y phát tay, sau đó biến mất trong rừng cây.

Thanh Vũ thật cẩn thận đem Điểm Mặc bế lên, lại đối với phương hướng cô gái rời đi nói cảm ơn, trong nháy mắt cũng không thấy bóng dáng.

13. Chương 13

Mang theo Điểm Mặc trở lại khe núi ngày xưa, Thanh Vũ đưa hần đặt ở bên dòng suối, không khỏi lại nghĩ tới ngày đó, chính nơi này y ra đi không từ già, nhất thời cảm thấy bi thương ...

Cũng may, y còn chưa mất đi Điểm Mặc

Thanh Vũ làm cho hần nằm hảo, lấy đầu ngón tay điểm ở mi tâm của hần, dùng tiên lực tìm kiếm tâm hồn thuộc về mình. Thẳng đến chiếm được cảm ứng, y hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi hấp thu tiên lực này. Lập tức, một đạo sáng bóng dọc theo ngón tay y lưu động mà đến, còn có một chút hơi thở cũng ẩn ẩn xuất hiện.

Y là tâm hồn nguyên chủ, tự y động thủ liền có thể đem tâm hồn lấy ra. Điểm Mặc hoàn toàn không biết gì cả mới có thể bí quá hoá liều, không để ý tánh mạng chính mình đi cầu hồn phi phách tán, quả thật rất ngốc Lại làm y đau lòng vô cùng

Nhớ tới trước kia, Điểm Mặc sợ nhất đó là bị thần tiên bắt đi, tới tới lui lui không biết nói ra bao nhiêu lần, mỗi khi nói đến đều sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mẫn nhãn kinh cụ, thậm chí còn nói sợ sẽ bị chặt làm tám khúc, thậm chí hồn phi phách tán.

Nhưng hôm nay, hấn lại chủ động chạy tới làm chuyện mình từng sợ nhất!

Thanh Vũ không biết Điểm Mặc đối mặt hồ tộc thiên kiếp, đối mặt sét đánh đủ để lấy mạng sẽ mang loại tâm tình như thế nào, nhưng mà y chỉ cần nghĩ lại trường hợp lúc đó, cũng đã thống khổ suốt chút nữa hít thở không thông

” Không cần người làm, tự ta sẽ lấy tâm hồn của mình về, sau đó chứng minh cho người xem, phân cảm tình này cũng không phải giả”

Rõ ràng là nói cho Điểm Mặc còn đang hôn mê nghe, nhưng Thanh Vũ cũng đã cảm thấy tràn đầy chua xót cùng bất đắc dĩ.

Điểm Mặc cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi cảm tình bọn họ có với nhau, chỉ có một kẻ vô tình như mình, mới có thể phủ nhận tất cả tình yêu say đắm hai người đã có.

A, y còn muốn chứng minh cái gì đâu, câu nói kia đúng là chẳng khác nào nói cho chính bản thân mình nghe.

Thanh Vũ tự giễu cười cười, tiếp tục chuẩn bị đem tâm hồn toàn bộ hấp thu lại, nhưng mà đầu ngón tay y mạnh run lên, cả người chấn động một chút, mà Điểm Mặc vẫn nằm không nhúc nhích cũng bắt đầu run nhẹ nhẹ, trên mặt lộ ra một loại biểu tình vô cùng đau đớn.

Thanh Vũ cả kinh, lập tức chặt đứt tiên lực đang muốn hấp thu tâm hồn kia, Điểm Mặc thế này mới bình tĩnh trở lại, nhưng sắc mặt đã phát xanh trắng, liền ngay cả Thanh Vũ cũng cảm thấy ngực đau đớn dị thường, không biết đã xảy ra cái gì.

Hoãn hồi lâu, Thanh Vũ lại thử hấp thu tâm hồn một lần nữa, nhưng chẳng bao lâu, hai người đều có phản ứng thống khổ, việc này làm y không thể tiếp tục dự định ban đầu.

Sao lại thế này..... Theo lý thuyết, y hoàn toàn có thể hấp thu tâm hồn của mình về mới đúng.

Gặp khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Mặc toàn bộ muốn nhú lại với nhau, y cũng cảm thấy rất khó chịu, hận không thể chính mình thay hấn chịu phân tội ấy, không khỏi lại càng thêm oán hận bản thân. Nhưng lúc này, kêu trời trời không đáp, rêu đất đất chẳng thừa, không ai thành toàn cho y

Thanh Vũ biến sắc, bỗng nhiên ôm lấy Điểm Mặc đang nằm trên mặt đất hướng Thiên giới bay đi.

Nhưng mà Thiên giới là địa phương nào, chúng tiên ở lại, tiên khí thanh u tràn ngập, làm sao dung được một tiểu yêu như Điểm Mặc? Quả nhiên, vừa mới bay qua Thiên môn, hai thủ vệ ngay lập tức ngăn bọn họ lại.

Hai thủ vệ Thiên Môn không thông nhân tình, căn bản không nghe Thanh Vũ nói cái gì. Cuối cùng Thanh Vũ chỉ có thể sốt ruột yêu cầu gặp Dung Vân tiên quân, một người trong bọn họ mới chịu đi thông truyền.

Dung Vân vội vàng bay tới, liền thấy Thanh Vũ cũng dám tại thiên đình trọng địa ôm tên tiểu yêu kia, nhất thời sắc mặt biến thành màu đen, hấn đi lên phía trước nói với Thanh Vũ một câu “Hạ giới”, sau đó Thanh Vũ lập tức mang theo người lại chạy về nhân gian.

Nhị tiên nhất yêu cứ như vậy tùy tiện tìm một chỗ dừng chân, Dung Vân lúc này mới nửa là bất đắc dĩ nửa là tức giận nói:

” Ta nói Thanh Vũ cầm tiên, lá gan người sao lớn như vậy, là muốn làm cho toàn thiên đình đều biết, nói người cùng một yêu quái dây dưa không rõ?”

Thanh Vũ thần sắc lo lắng, nói năng cơ hồ có chút lộn xộn:

” Thật có lỗi, tiên quân, ta thật sự là không có cách nào, đã nghĩ trước tìm người, nhưng mà lại sợ ta một mình trở về trì hoãn thời gian, thế gian lại đi qua lâu lắm.....”

” Quên đi, ai kêu tên tiên nhân vô tình nhà người chỉ có thể tìm ta đâu.”

Dung Vân bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Điểm Mặc đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất hỏi:

” Đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

Chuyện Thanh Vũ biến mất Điểm Mặc đi gánh thiên kiếp, Thanh Vũ không đề cập tới, chỉ nhắc việc bản thân muốn thu hồi tâm hồn của mình từ trong cơ thể hắc, nhưng mà tựa hồ gặp chuyện gì đó, chưa hấp thụ được bao nhiêu, hai người đã gặp chuyện.

Dung Vân nhẹ nhú mảy, đặt tay trên vị trí trái tim Điểm Mặc lấy tiên lực thử thăm dò. Cũng may hắc có ngàn năm tư lịch, công lực thâm hậu, biết được lại nhiều, cẩn thận làm cho tiên lực dạo quanh cơ thể Điểm Mặc một vòng, tinh tế cảm giác một chút, rất nhanh liền có đáp án.

Chính là đáp án này, có chút điểm ra ngoài dự kiến của hắc.

Gặp Dung Vân sắc mặt cổ quái, Thanh Vũ nghĩ đến ra cái gì đại sự, lúc còn đang do dự có nên nói chuyện Điểm Mặc lấy thân hứng sét kể cho Dung Vân nghe hay không, Dung Vân lại tràn đầy thâm ý nhìn về phía y, ánh mắt rất là quý dị, làm trong lòng y lại cảm thấy bất ổn.

” Các ngươi thật sự là.....”

Dung Vân bỗng nhiên cúi đầu cười một tiếng.

” Thật sự là kì.”

Thanh Vũ cảm thấy mặc danh kỳ diệu, liên tục truy vấn, Dung Vân lúc này mới dùng tiên lực dẫn tay y đi thử thăm dò cơ thể Điểm Mặc, cảm giác được tâm hồn của mình trong cơ thể hắc vẫn như cũ rung động từng trận, cùng phía trước cũng không có gì biến hóa —

Đột nhiên, Thanh Vũ sửng sốt một chút, vừa rồi cảm giác truyền đến thật sự quá mức kỳ quái. Đó là tâm hồn của mình, đúng vậy, nhưng mà vì sao còn có thể đồng thời cảm giác được một loại nhịp tim đập khác

” Cảm giác được?” Dung Vân thu hồi tiên lực,

” Không nghĩ tới, tâm hồn hai người các ngươi thể nhưng lại dung hợp với nhau.”

Thanh Vũ kinh ngạc nhìn hắc, làm như đang cố gắng lí giải ý tứ từng chữ trong đó, liền nghe Dung Vân lại nói:

” Ta từng nghe nói, hồn phách tương dung đơn giản có hai trường hợp, một là cô hồn lẫn nhau cắn nuốt, một là tùy nguyên chủ ý niệm dung vu lẫn nhau. Tâm hồn chủ tình, định là hai người các ngươi..... Tình thâm ý trọng, nhưng lại làm cho hai tâm hồn trên người tiểu yêu này kết hợp bao dung.”

Nghe thấy tình thâm ý trọng bốn chữ, Thanh Vũ có chút phát mộng, nguyên bản nghe không hiểu lắm, nhưng nghe đến cuối cùng, như thế nào liền biến thành liên quan tới chân tình bọn họ dành cho nhau

Dung Vân thấy y vẻ mặt nghi hoặc, nhin không được cười nói:

” Tức là nói ngươi đối với tiểu yêu này mới tình thâm thiết, làm tâm hồn ngươi đều luyến tiếc rời đi hắc, đơn giản cùng hồn phách hắc hóa thành nhất thể, mới làm ngươi không thể thu hồi. Nếu như mạnh mẽ cướp lấy, liền chỉ có thể phá nát hồn phách của tiểu yêu này.....”

Thanh Vũ cuối cùng nghe hiểu được một ít, nhưng sau khi nghe được, cũng dũ phát kinh hồn táng đảm, trên trán mồ hôi lạnh cơ hồ muốn rơi xuống. Y lẳng lặng nhìn phía Điểm Mặc vẫn hôn mê như cũ, không biết phải biểu đạt cảm xúc bây giờ như thế nào.

Y tâm, nay không chỉ có ký túc ở trong cơ thể Điểm Mặc, mà là hoàn toàn cùng Điểm Mặc hòa hợp nhất thể..... Như vậy chân tướng, làm y sau khi thoát khỏi kinh ngạc không khỏi dâng lên tràn đầy mừng như điên.

Nhẹ nhàng mà nằm ở trên người Điểm Mặc, nghiêng tai thiếp trước ngực hắc, cố gắng nghe tiếng tim đập truyền đến từ nơi đó. Mặc dù có chút nhược, nhưng cũng kiên định mà chấp nhất nhảy lên như trước, thậm chí vị trí trái tim của y cũng giống như có cái gì đó đang không ngừng rung động.

Dung Vân lười lại nhìn động tác buồn nôn như thế của y, lắc lắc ống tay áo lập tức biến mất. Thanh Vũ không bắt bẻ, vẫn nằm cảm thụ tiếng tim đập kia, thuộc loại Điểm Mặc, cũng thuộc loại chính mình, loại cảm giác này thật sự quá mức kỳ diệu.

Đủ loại nghi ngờ của bản thân đối với tình cảm của họ, nay xem ra dĩ nhiên là hoàn toàn tan thành mây khói, có vẻ cực kì buồn cười lại vô cùng đáng thương đến vậy.

Ngay cả chính mình tâm cũng không thể rời đi hẳn, chính mình còn tại bản khoả cái gì đây?

Như thế rất tốt, y cũng không còn tất yếu phải tìm về tâm hồn của mình, tâm của y “ phản bội” lại y, đầu hướng về phía Điểm Mặc ôm ấp, kia chính mình lại có thể nào không chặt chẽ bắt lấy đối phương đâu?

14. Chương 14

Điểm Mặc tỉnh táo lại, đã muốn là chuyện hơn nửa tháng sau.

Giấy dựa mở mắt ra, bởi vì chưa quen với ánh sáng bất thình lình, hần hơi nhe mắt lại một chút, sau đó mới trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy trên mặt từng trận gió phất qua, còn mang theo một mùi mặn thản nhiên, hần nhất thời giật mình ngồi bật dậy.

Nhìn phía mặt biển xanh lam mênh mông vô bờ bến, hần lại theo bản năng nhu nhu hai mắt, thế này mới dám tin tưởng chính mình thật sự an vị ở bờ biển hần thích nhất.

Vẫn là quen thuộc gió biển, quen thuộc hương vị, thậm chí nhớ tới cảm giác sáng khoái tự tại khi phi tường phía chân trời Nhưng mà, lại kim lòng không đậu nhớ tới cái người mang cho hần hết thấy cảm xúc này kia

Điểm Mặc âm thầm thần thương, ngay cả phía sau truyền đến tiếng bước chân đều một chút cũng không có phát hiện, thẳng đến khi một đôi cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hần, hần thế này mới kinh hách thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nhưng hơi ấm từ cái ôm ấp ấm áp quen thuộc lại làm hần lần nữa trầm luân, nhất thời cả người đều cương ở tại chỗ không dám nhúc nhích.

Hần ngừng thở, thậm chí hai mắt cũng nhắm chặt, mặc cho người nọ từ sau lưng ôm lấy hần, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng khẽ gọi:

” Điểm Mặc”

Điểm Mặc chỉ cảm thấy khẩn trương đến cả người cứng ngắc, rõ ràng một hành động ôn nhu như vậy, lại làm cho trong lòng hần vô cùng đau đớn, căn bản không thể làm ra hành động gì để đáp lại.

Nhưng mà chỉ cần hần trong lòng tê rần, lập tức sẽ làm cho một tâm hồn khác dung hợp chung với hần cũng lâm vào run run. Quả nhiên, người sau lưng phát ra một tiếng hừ nhẹ, cũng lại càng thêm dùng sức ôm chặt lấy hần, không chịu buông tay.

Qua lúc lâu, người nọ mới rốt cục buông hần ra, trực tiếp đi đến hần trước mặt, nâng hai má hần lên hôn hôn, lại nói một câu:

” Điểm Mặc, thật sự không muốn nhìn nhìn lại ta sao?”

Thanh âm thật sự quá mức ôn nhu, cơ hồ làm Điểm Mặc quên trong lòng thống khổ, hần chậm rãi mở mắt ra, nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như một mùa xuân phong của Thanh Vũ, hần vẫn là nhịn không được nhớ tới một số kí ức không hay.

Chính là y, từng cũng cười ôn nhu với mình như vậy, nguyện ý bồi bên mình thật lâu thật lâu, lại vào ngày kia nói tất cả tình yêu họ có đều là giả, còn hung hăng vất bỏ chính mình không thèm quan tâm.

Chính mình còn vì tâm hồn y, còn vì cái phân tình ý theo y là không nên có, thậm chí chạy tới cùng hồ yêu tranh chịu thiên kiếp. Nhưng sét thật sự là đáng sợ, hần chịu một lần liền cảm thấy thiếu nửa cái mạng, nhưng vẫn là cần rằng một lần lại một lần.....

Đáng sợ trí nhớ làm cho hần không rảnh chìm đắm trong ngọt ngào ngày xưa, Điểm Mặc phút chốc cả người run run, giống như sợ hãi do hồn phi phách tán lại lần nữa cần nuốt lấy hần.

Trước mặt Thanh Vũ cũng sợ hãi, biết hẳn nhất định lại nhớ tới những chuyện không tốt, nhất thời trong lòng y tràn đầy tự trách cùng áy náy, nhẹ nhàng ôm lấy hẳn nhẹ giọng trấn an.

” Điểm Mặc, đừng sợ..... Nhìn xem ta được không? Ta sẽ không tái thương tổn ngươi.....”

Làm Điểm Mặc suy yếu không chịu nổi là sét đánh của thiên kiếp, nhưng chính mình cũng thật vô tình làm hẳn bị thương. Thanh Vũ nhẹ nhàng mà vỗ lưng hẳn, một lần lại một lần nhẹ giọng nói lời trấn an. Qua hồi lâu, Điểm Mặc mới có thể bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cúi đầu không dám nhìn y.

” Thực xin lỗi, tối ngốc tối xấu đều là ta..... Ta ngày đó thật sự là nhất thời khiếp sợ mới khẩu không trạch ngôn, thật có lỗi cho ngươi thương tâm. Ta vô tâm vô tình lâu như vậy, cùng một chỗ với ngươi mới hưởng được tư vị khoái hoạt. Ta thật sự rất sợ kết quả tất cả đều là giả ...”

Nghe thấy lời nói này, Điểm Mặc vẫn là khó chịu co rúm lại một chút, nhưng Thanh Vũ mạnh mẽ ôm hẳn vào trong vòng tay, đầu dựa vào trên mái tóc của hẳn.

” Nhưng ta sau lại vẫn đều nghĩ đến ngươi, nhớ những kỉ niệm đẹp với ngươi, tưởng ta là cỡ nào buồn cười lại hỗn trưởng, thế nhưng lại khi dễ một người tốt như ngươi, sau lại còn cho ngươi chịu nhiều khổ cực như vậy, ta thật sự là hận chết chính mình.”

Thanh âm dần dần trở nên có chút khàn khàn cùng nghẹn ngào, Thanh Vũ đưa đầu Điểm Mặc nhẹ nhàng dựa vào trong ngực, không muốn để cho hẳn thấy biểu tình trên mặt hiện giờ của mình, y dừng một chút mới lại nói:

” Điểm Mặc, ta từ đầu đến cuối đều yêu ngươi, lời nói lúc này không có rút lại, không có hối hận, ngươi khó chịu liền đánh ta mắng ta, trăm ngàn không cần lại làm chuyện nguy hiểm như vậy thương đến chính mình, được không?”

Điểm Mặc không rên một tiếng, thậm chí không nhúc nhích dựa vào y. Bỗng nhiên, Thanh Vũ lại cảm giác được trước người mình có chút ẩm ướt. Y nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Mặc lên, quả nhiên nhìn thấy đã ràn rụa nước mắt.

Y nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt tràn lệ của hẳn, cảm thụ cảm giác chua xót trong miệng, y cố gắng mỉm cười nhẹ nhàng ôn nhu hỏi:

” Điểm Mặc, ngươi còn có thể tha thứ cho một người vô tâm vô tình như ta sao? Nếu ngươi đã muốn không nghĩ yêu ta, ta đây—”

Nói còn chưa nói xong, Điểm Mặc đã muốn vươn tay bịt miệng y lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn nhó nhìn phía y, ánh mắt vẫn hồng hồng như cũ, hẳn dùng thanh âm nhỏ đến cơ hồ không thể nghe thấy nói:

” Ngươi thật sự rất xấu.....”

Thanh Vũ bị hẳn bịt trước miệng, chỉ có thể gật gật đầu thừa nhận, Điểm Mặc lại nâng thanh âm lên một chút:

” Ngươi mắng ta, lại đem ta để tại kia, không bao giờ nữa tới tìm ta, ta thật sự rất khó quá, rất khó quá.”

Hơi hơi bĩu môi, Điểm Mặc thu hồi bàn tay, đôi mắt tràn đầy nước mắt khóc nức nở nói:

” Ta bị sét đánh thiệt nhiều lần, vừa đau lại sợ tới mức phải chết, nhưng là ngươi cũng không ở. Ta cứ sợ, nếu ta chết như vậy, sẽ không còn được gặp lại ngươi, tâm hồn cũng không có cách nào khác trả lại cho ngươi.....”

Điểm Mặc bắt đầu nấc lên, chính mình lung tung chà xát nước mắt, lời nói ra miệng cũng đứt quãng:

” Nhưng là, không nghĩ tới ta còn có thể tỉnh lại, còn có thể thấy ngươi..... Ngươi còn nói ngươi không có chán ghét ta, ta thật sự hảo vui vẻ, lại thật là khó chịu, ô ô—”

Nghe hẳn rốt cục lên tiếng khóc lớn, Thanh Vũ cúi đầu cho hẳn một cái im lặng ôm ấp, lại nhìn không được giống nhau khổ sở.

Điểm Mặc thầm oán y, lại chính là thầm oán y bỏ lại chính mình mặc kệ, thầm oán y không ở bên người, lại đơn giản vì y đã đến mà vui vẻ

Cũng chỉ có tiểu đứơc ngổc đơn thuần thiện lương như hần, mới có thể như vậy bao dung y, tiếp nhận y, mà bằng chứng tốt nhất, ngay cả tâm của hần cũng tiếp nhận tâm hồn của y, không chịu xa rời.

Hần tốt đẹp như vậy ... Y sau này quyết không thể lại cô phụ

Hiếu đứơc Điểm Mặc cũng không có trốn tránh cùng chán ghét chính mình, Thanh Vũ cao hứng hôn hôn cái trán của hần, nhìn hần còn khóc đến thiên hôn địa ám, y thật sợ hần sẽ khóc làm thương thân mình, liền lập tức tìm cách dời lực chú ý của hần

Thanh Vũ nắm bàn tay nhỏ bé của Điểm Mặc lên, đặt trên ngực của mình, nhẹ nhàng mà nói với hần:

” Điểm Mặc, trước đừng khóc, người thử xem có cảm giác gì không?”

Điểm Mặc đành chỉ tiếng khóc, hai mắt sưng đỏ lằng lằng nhìn về phía y, bàn tay đặt chính là vị trí trái tim, nhưng mà

” Không, không có cảm giác gì a, tâm của người –”

Thanh Vũ vội vàng đánh gãy lời hần, trên mặt cố ý làm ra biểu tình nghiêm túc:

” Thực bất hạnh, tâm hồn của ta không thể thu hồi đến đây, cho nên người cũng không đứơc phép làm cái chuyện hồn phi phách tán gì biết không!”

Vừa nghe hồn phi phách tán bốn chữ, Điểm Mặc liền sợ tới mức run lên, nhưng vẫn là ngơ ngác hỏi y:

” Vì cái gì thu không quay về? Chẳng lẽ là, là ta quá mức ép buộc làm nó hỏng rồi sao?”

” A, tiểu đứơc ngổc.”

Thanh Vũ nhìn không đứơc nở nụ cười, ngược lại đưa tay hần đặt lên ngực hần, bàn tay mình cùng áp lên theo.

” Bởi vì..... Tâm hồn của ta, vì sợ người trốn ra đã bám cứng không chịu phóng xuất.”

” Di?”

Điểm Mặc không rõ mờ mịt.

” Về sau, tâm hồn của ta sẽ vĩnh viễn dãi ở người nơi này, hiểu chưa?”

Thanh Vũ giúp hần xoa xoa khóe mắt chưa khô nước mắt.

” Cho nên người nhất định phải vô cùng cao hứng, cũng không thể tùy tiện sinh khí cùng khổ sở, bằng không tâm của ta cũng sẽ bị thương.”

15. Chương 15

A? Ta, ta như thế nào có thể đem người tâm.....”

Điểm Mặc nghe đứơc ngất ngất hồ hồ, chỉ cảm thấy hình như là tự mình làm ra cái chuyện xấu gì, trong lòng không khỏi tràn đầy lo lắng kích động.

Thấy thế, Thanh Vũ bỗng nhiên che lấy ngực mình run run một chút, Điểm Mặc hách nhất đại khiêu, vội vàng đỡ lấy thân hình hần, Thanh Vũ thế này mới cố ý cau mày cười khổ nói:

” Người xem, trong lòng người vừa khó chịu, ta cũng sẽ khó chịu theo”

” Ta...ta không suy nghĩ loạn nữa!” Thiên chân Điểm Mặc tin là thật,

” Người xem, ta thật cao hứng, thật sợ! Người trăm ngàn đừng khó chịu.....”

Nói xong, còn bài trừ khuôn mặt tươi cười ngậy ngậy nở nụ cười vài tiếng, tay nhỏ bé càng không ngừng xoa ngực cho y, biến thành Thanh Vũ tự ngấm bản thân có phải trâu lừa quá trốn hay không, nhưng Điểm Mặc ở cái dạng này lại làm cho người ta thực đau đớn.

Bất quá tất cả đều không phải y hồ ngôn loạn ngữ!

Y theo lời nói của Dung Vân, hiện tại, tâm hồn y cùng tâm hồn đối phương dung hợp, xác thực sẽ có năng lực ảnh hưởng đến cảm xúc lẫn nhau Cho nên, y nhất định phải làm Điểm Mặc cảm thấy khoái hoạt, mà chính y cũng không thể cứ đắm chìm trong hồi hận khôn nguôi.

” Tóm lại, hiện tại tâm của ta vĩnh viễn đều ở nơi ngươi, ngươi liền vĩnh viễn ở bên cạnh ta, được không? Đem tâm của ta ở lại bên ngươi ta, bằng không ta lại muốn trở nên vô tâm vô tình tịch mịch như trước.”

Thanh Vũ cũng không biết chính mình sao có thể vô lại như thế, nhưng vẫn cứ mỉm cười dụ hống hấn trước cái đã tính sau.

” Đem tâm ngươi Ở lại bên cạnh ngươi?”

Điểm Mặc nghe được nhiều hôn mê đầu, vẫn là nhỏ giọng lên tiếng.

” Ân.”

Nhưng vừa nghĩ nghĩ, hấn bỗng nhiên lại đứng lên gào to:

” Ta..ta ...ta có thể ở cùng một chỗ với Thanh Vũ như trước đây sao? Thanh Vũ sẽ không lại không muốn ta?”

Thanh Vũ đau lòng ôm lấy hấn:

” Ta sẽ không tái nếm ngươi không để ý, cho nên..... Ngươi cũng không được bỏ lại ta, biết sao?”

Điểm Mặc mạnh gật gật đầu, nhưng lại nghĩ đến cái hung ba ba tiên nhân kia –

” Nhưng là..... Ngươi là tiên, ta là yêu, những tiên nhân khác sẽ không tái tróc ta sao?”

Nếu như tự nhận cơ trí tiêu sái Dung Vân biết mình chỉ bởi vì một lần gặp mặt kia, từ nay về sau ở trong lòng tiểu yêu để lại hình tượng hung tàn ngoan độc đủ loại ác liệt dã man, nhất định sẽ đương trường hộc máu ba thước

Thanh Vũ vô cùng thân thiết nhéo nhéo cái mũi của hấn, thế này mới nói:

” Đừng sợ, cho dù thật có người tới, ta cũng sẽ không để cho bọn họ động ngươi. Cùng lắm bất quá là tước đi tiên tịch của ta thôi, ta đây liền cùng với ngươi đi làm yêu quái ——“

” Đừng nói nữa!”

Điểm Mặc sợ tới mức che cái miệng của y lại.

” Ngươi.. ngươi ...ngươi ...ngươiNgươi như thế nào có thể.....”

Có thể thế nào, hấn lấp bắp nửa ngày cũng không biết nói như thế nào, có lẽ ở trong lòng hấn Thanh Vũ vĩnh viễn đều là tiên ý phiêu miểu cảm giác, cũng không thể đi làm cái yêu quái gì

=====

Thanh Vũ mỗi ngày đều suy nghĩ biện pháp cấp Điểm Mặc bổ thân mình.

Yêu loại hao tổn nguyên thần phải như thế nào đi bổ?

Thanh Vũ thân là tiên nhân đối này không hề biết, càng không thể lấy chuyện tình yêu vật lại đi phiền nhiễu Dung Vân, vì thế y chỉ có thể chính mình chậm rãi suy nghĩ.....

” Điểm Mặc, ta mua bánh bao ngươi yêu thích nhất.”

” Điểm Mặc, ta mua cao đậu đỏ ngươi thích nhất.”

” Điểm Mặc, ta mua ngươi thích ăn nhất

.....

Điểm Mặc no nắc một tiếng, sờ sờ cái bụng tròn trịa, trên mặt có chút ngượng ngùng:

” Thanh Vũ, ta nào có thích ăn nhiều thứ như vậy nha.”

Thanh Vũ trong tay lại bưng hai phần tiểu điểm tâm, y đặt chúng lên bàn cười nói:

” Vậy ngươi nói nói, thứ nào ngươi không thích ăn.”

Điểm Mặc không nói gì, quả thật ăn mấy chục loại, đều là chính mình thích..... Này hình như là không dính dáng quan hệ với kiêng ăn đi, hẳn ở trong lòng yên lặng buồn bực.

Bất quá, bụng của mình như thế nào giống như không đầy, ăn nhiều như vậy mới chỉ là có điểm no, trước kia cho tới bây giờ sao cũng không phát hiện điều này a

” Thanh Vũ, mua nhiều đồ ăn ngon như vậy, ngươi lấy bạc ở đâu a? Lại là dùng tiên thuật biến ra sao?”

” Ân.”

Thanh Vũ gật gật đầu, nhin không được tiếp tục thâm nghĩ phương diện này loạn dùng tiên thuật hẳn là không có việc gì đi, y cũng không phải làm chuyện xấu a!

Ăn uống no đủ, Điểm Mặc ngã đầu liền ngủ. Thanh Vũ nhìn cái bụng căng tròn của hắn, tựa hồ là thịt hơn, nhưng mà địa phương khác vẫn rất gầy yếu, chẳng lẽ biện pháp ăn nhiều cơm này không đúng

Bất chấp nhiều như vậy, Thanh Vũ vội vàng thoát ngoại bào đi theo lên giường, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm Điểm Mặc, vuốt cơ thể bây giờ chỉ còn như da bọc xương của hắn , lại sờ sờ, vẫn cảm thấy cảm xúc rất không sai Bất quá vuốt vuốt, ước nguyện ban đầu tựa hồ có điểm biến dạng.

” Ngô..... Hảo dương.....”

Điểm Mặc hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, thân mình cũng đi theo vắn vẹo vài cái. Thanh Vũ mâu quang phút chốc biến thâm, bàn tay ôm Điểm Mặc bắt đầu có dụng ý khác lưu luyến ở vài vị trí nào đó, làm cho Điểm Mặc liên tục kêu ngứa nhin không được bắt đầu run rẩy, nguyên bản tiếng cười cũng mang theo mấy mặt dục hoặc.....

=====

Điểm Mặc trần trụi nằm ở trên giường, trên người bọc một cái chăn thật dày, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, đã vậy còn đỏ mặt. Hắn nói là dựa vào như vậy biểu đạt hắn thẹn thùng.

Bên kia Thanh Vũ tự nhiên là thần thanh khí sảng, không chút nào để ý hắn hiện tại đi làm con rùa, dù sao vừa rồi có thể xem có thể làm đều đã muốn..... Thân mình Điểm Mặc còn đang điều dưỡng, y ngẫu nhiên làm một lần đã muốn thật sự thỏa mãn.

Nhìn bộ dáng khả ái kia của Điểm Mặc , Thanh Vũ nhin không được bắt tay vào ổ chăn vỗ vỗ Điểm Mặc mông, làm cho hắn sợ tới mức co rúm lại một chút, cái đầu đơn giản đều lui vào trong chăn, thanh âm rầu rĩ cũng bởi vậy truyền ra:

” Ngươi, ngươi đừng động..... Ta muốn tu luyện, ngươi đừng quấy rầy ta.”

Sách, vật nhỏ này đã muốn bắt đầu mệnh lệnh y..... Thanh Vũ vừa lòng sờ sờ cằm, bỗng nhiên cảm thấy không quá thích hợp, hỏi:

” Tu luyện? Ngươi tu luyện làm cái gì?”

Điểm Mặc vẫn không có lộ đầu ra, tiếp tục rầu rĩ nói xong:

” Lúc trước nguyên thần đại thương, ta cần phải tu luyện mới có thể nhanh chóng khỏe mạnh lại nha.”

“..... Ngươi chỉ cần tự mình tu luyện là có thể khôi phục?” Thanh Vũ ngốc lăng.

” Đương nhiên a, chỉ cần mỗi ngày hoa một cái canh giờ, ta nghĩ tiếp qua mấy tháng sẽ không sao cả.”

“..... Không cần thuốc bổ hoặc là cái gì khác?”

” Hắc hắc, yêu loại muốn cái gì thuốc bổ nha.”

“ ”

Thanh Vũ trong nháy mắt có loại xúc động muốn chàng tương. Mấy loại biện pháp bổ ăn bổ uống còn có loạn thất bát tao kia y nghĩ ra Đều là hoàn toàn không tất yếu?

Đúng rồi, y không hiểu, sợ những người khác cũng không hiểu, nhưng cố tình như thế nào y lại hoàn toàn xem nhẹ chủ ý của đương sự a.....

Thanh Vũ yên lặng tưởng, quả nhiên chính mình chính là tối ngốc kia một cái.

16. Chương 16: Phiên Ngoại 1 : Chủ Tổ

” Thiếu gia, thỉnh lên xe ngựa.”

” Đi?”

” Thiếu gia, tiểu nhân giúp ngài mang hành lí.”

” Đợi đã—”

” Thiếu gia, người xem hôm nay chúng ta phải đi Đông Giao xem vườn hoa cải dầu hảo vẫn là đi Tây Giao ngoạn Bích Lan hồ hảo?”

” Thanh Vũ!”

Ngồi trên xe ngựa, Điểm Mặc phụng phịu hai gò má vẽ mặt buồn bực:

” Vì cái gì ta là thiếu gia, ngươi là người hầu?”

” A, ta như thế nào có thể chịu đựng để ngươi trước sau chiếu cố đâu?”

Thanh Vũ vô cùng thân thiết nheo nheo hai cái má tròn trịa trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Điểm Mặc trừng lớn hai mắt, ấp úng hồi lâu mới nói:

” Nhưng, nhưng mà ngươi là tiên nhân, làm người hầu cho một yêu quái như ta.... Sẽ không bị trời phạt sao?”

” Ta đây dùng tiên pháp biến ra tiền mua đồ ăn vật, dùng tiên lực mang theo ngươi trắng trợn vào ở nhà người ta, trả lại việc ngươi giới thiệu cho ta vài bằng hữu là yêu quái, này đó có thể bị trời phạt hay không?

Thanh Vũ cười tủm tỉm theo dõi hắn, trong ánh mắt tất cả đều là giảo hoạt.

Nghe vậy, Điểm Mặc nhất thời trắng mặt, Thanh Vũ vừa cười vừa nói:

” Cho nên ngươi liền ngoan ngoãn đương cái thiếu gia, chúng ta hảo hảo du ngoạn một trận.”

” Nga..... ”

Điểm Mặc ngốc hồ hồ địa điểm gật đầu, nhưng sau lại nghĩ, ở nhân gian ngoạn ngoạn mà thôi, bọn họ vì cái gì lại phải phản thành chủ tổ nha! (o)

Mà bên kia Thanh Vũ lại nheo nheo mắt, bắt đầu suy tưởng bộ dáng , thần thái của tiểu chim khách hát hàm vênh mặt sai khiến hắn

17. Chương 17: Phiên Ngoại 2 : Cầm

” Thanh Vũ Thanh Vũ, cầm của người đâu?”

” Lúc trước đặt ở thiên giới, vẫn chưa mang về.”

” Kia vì cái gì không đi lấy nha?”

” A, trên trời một ngày hạ giới một năm, ta đi lấy huyền cầm, nhân gian như thế nào cũng muốn qua hơn một tháng, ta luyến tiếc để người ở lại một mình.”

” Nga..... Hắc hắc, kỳ thật ta không sao, ta ở chân núi nơi đó chờ người là tốt rồi.”

” Không được, ta cũng không nên tiếp tục để người ủy khuất, làm ra vẻ không để ý như thế.”

” Thanh Vũ.....” Hai mắt đầm lệ lưng tròn.

” Điểm Mặc.....” Nhu tình như nước.

Thanh Vũ yên lặng quay đầu, kỳ thật hẳn là sợ bị Dung Vân tiên quân trả vừa vặn mà thôi..... Xem ra ngày sau nên đi mua cây cầm.

18. Chương 18: Phiên Ngoại 3 : Khoảng Cách Tâm

Một phụ nhân trung niên ôm theo hai rổ hồng lớn vội vàng chạy đi, không ngờ vấp chân một cái lão đạo ngã trên mặt đất, mấy quả hồng cũng lập tức ngã nhào hướng bốn phía.

Nhìn những quả hồng lăn lông lốc khắp nơi, nơi này lại còn là nơi dã ngoại, một người không biết phải nhặt đến khi nào mới xong a.....

Phụ nhân bắt đầu dĩ năng đỡ eo, chậm rãi đứng lên bắt đầu nhặt hồng, lại bỗng nhiên nhìn thấy một người trẻ tuổi đứng ở bên kia.

Một thân áo trắng, dung mạo tuấn tú, đây là quý công tử nhà ai a.

Chính là người nọ mặt không chút thay đổi, thần sắc đông lạnh, làm nàng không quá dám bước lên xin giúp đỡ, đành phải ở trước mặt hẩn nhặt hồng ...

Nếu hẩn nhìn thấy có thể chủ động đến hỗ trợ, đó là không thể tốt hơn!

Nhưng mà nhặt trong chốc lát, người nọ lại vẫn không nhúc nhích đứng ở chỗ cũ, thậm chí thần sắc lãnh đạm trên mặt vẫn là như vậy, làm trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ.

Cũng đúng, vừa thấy chính là một cậu ấm con nhà phú quý, như thế nào có khả năng đi nhặt hồng giúp nàng đâu!

” Ai nha, đại nương, ngài làm sao vậy?”

Bỗng nhiên, một tiếng nói nhuần nhu khả ái vang lên.

Phụ nhân nhìn lại, một thiếu niên thân trước hắc bào đang hướng bên mình chạy tới, tựa hồ xem hiểu được cái gì, không nói hai lời liền bắt đầu giúp nàng nhặt quả hồng rơi đầy trên mặt đất, không khỏi làm nàng một trận cảm kích lại vui sướng ...

Vẫn là tiểu oa nhi này hảo, không giống như vị công tử bên cạnh kia

Di?!

Giống như dự đoán được điều gì, nàng quay đầu, thanh niên áo trắng đứng phía sau nguyên bản bất động cũng đã bắt đầu nhặt quả hồng, còn thường thường quay đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa có chút thật có lỗi, làm nàng cảm thấy kinh ngạc ...

Nguyên lai chính mình hiểu lầm vị công tử ca này a....

Sau khi giúp phụ nhân nhặt xong quả hồng, nhìn nàng nói cười vui vẻ rồi đi, Điểm Mặc mới kéo kéo ống tay áo Thanh Vũ nhỏ giọng hỏi:

“ Trước người như thế nào không giúp nàng một tay a?”

Thanh Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ :

” Người rời đi quá xa, ta lại trở nên vô tâm vô tình.”

Điểm Mặc mở lớn miệng, xem ra về sau hẳn nên theo sát Thanh Vũ..

Sự kiện Điểm Mặc chi [Luận như thế nào ứng đối với một hỗn trướng vô tâm vô phế] đạt thành!

19. Chương 19: Phiên Ngoại 4 : Lớn Lên

“ ”

“ ”

Hai người nhìn nhau không nói gì, qua hồi lâu, Thanh Vũ mới nhin xuống kinh ngạc mở miệng:

” Người là ai?”

” Ô ô ta là Điểm Mặc a.”

“ ”

” Ô ô ô ô Thanh Vũ người như thế nào có thể không nhận thức ta.”

“ ”

Khóe miệng Thanh Vũ càng không ngừng run rẩy, nhìn trắng hán hắc y thân cao tám thước trước mắt, lúc này còn dùng thanh âm hùng hậu tục tũn đối chính mình khốc hê hê, thậm chí mãnh liệt lắc lắc hai vai y chất vấn, lại không biết hẳn sắp làm một thân tiên cốt của mình sắp tiêu

” A a a-!”

Mạnh phiên ngồi dậy, Thanh Vũ liên tục thở dốc, Điểm Mặc ngủ say bên người cũng bị làm giật mình hoảng sợ, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, kinh hồn bất định nhìn y:

“ Thanh Vũ, người làm sao thế?”

Hai mắt Thanh Vũ đỏ au theo dõi hẳn...

Ân, vẫn là mềm mại nhỏ gầy vô địch khả ái như vậy, hắc hắc trắng nam tựa yêu quái cây cao lương vừa rồi quả thực rất dọa người được không?! Nhất định là bị trời phạt mới có thể làm một giấc mộng đáng sợ như vậy a!!!

” Thanh Vũ, Thanh Vũ?”

Điểm Mặc bất an lắc lắc bờ vai của y làm Thanh Vũ hoàn toàn thanh tỉnh, nhất thời kích động ôm lấy hẳn ...

Vẫn là lại nhỏ lại nhuần tốt nhất a!

Hắc trắng chim khách cây cao lương một thân quái lực quả thực là sợ muốn chết a!

” Thật có lỗi, ta chỉ là mơ một giấc mộng.”

” Cái gì mộng nha?”

” Ta mộng người trưởng thành.....”

Thanh Vũ vừa nói ra miệng, lại nghĩ tới bộ dáng trong mộng liền bưng tỉnh!

Làm ác mộng đối tiên nhân mà nói có phải chẳng là tương lai rõ ràng a?!

Vì không làm cho Điểm Mặc nghi ngờ Thanh Vũ ho khan vài tiếng chạy nhanh bổ sung:

“ Người trưởng thành, kết quả phiền chán ta, bỏ ta mà đi!”

” Ta sẽ không rời người đi nha!” Điểm Mặc hoảng.

” Ta cho dù có trưởng thành cũng nhất định cùng Thanh Vũ một chỗ!”

” Hảo, hảo—”

Cầu người trưởng thành cũng đừng biến thành quái cây cao lương a....

Thanh Vũ cảm giác muốn khóc.

Xem Thanh Vũ mà mình yêu mến thế nhưng lại bộc lộ ra biểu tình vừa thương tâm vừa sợ, e ngại như thế, Điểm Mặc bình tĩnh nghĩ...

Về sau lớn lên thêm một chút, trở nên lợi hại hơn một chút, ta nên bảo hộ Thanh Vũ, như thế nào còn có thể rời đi hán đâu?

Hắc hắc...

Sự kiện Điểm Mặc chi [Trưởng thành vẫn là duy trì hiện trạng, đó là một vấn đề] đạt thành!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-tam-de-lai-ben-canh-nguoi>